

UZASADNIENIE

Przed odniesieniem się do zarzutów apelacyjnych Sąd Apelacyjny w P. pragnie zaznaczyć, że odstąpił w niniejszej sprawie od sporządzenia niniejszego uzasadnienia na formularzu UK 2, chociaż taki obowiązek wynika z treści art.99a § 1 kpk, albowiem zastosowanie tego formularza, którego treść została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. z 2019r. poz. 2349), jako dokumentu, w którym miałyby się wykazać zrealizowanie obowiązku wynikającego z art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, naruszałoby prawo stron do rzetelnego procesu w kontekście art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art.91 ust. 2 Konstytucji RP). Decyzję taką podjęto mając na uwadze prawo stron, sądu kasacyjnego i sądu I instancji do dogłębnego poznania toku rozumowania sądu odwoławczego. Jest to wartość nieporównywalnie wyższa od specyficznie pojmowanej chęci ułatwienia pracy sędziemu sporządzającemu uzasadnienie wyroku

z zastosowaniem dyrektywy „zwięzłości” wyvodu, niestety bez dbałości

o kryterium jego jakości (vide: s.52 uzasadnienia rządowego projektu ustawy do noweli z 19.07.2019r., Mierzińska-Lorencka J. w Kodeks postępowania karnego. Komentarz do nowelizacji 2019 teza 1 do art.99a, publ. WKP, 2020). W tym zakresie kierowano się też wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11.08.2020r. (I KA 1/20), w którym stanowczo i kategorycznie podkreślono, że rzeczą każdego sądu odwoławczego,

w ramach obowiązku wynikającego z treści art.457 § 3 kpk w zw. z art.433 § 1 i 2 kpk, jest przeprowadzenie w konkretnej sprawie oceny, czy może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2 (art.99a § 1 kpk) w taki sposób, który zagwarantuje stronie prawo do rzetelnego procesu odwoławczego a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji strony

i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego. Ocena taka została wykonana i doprowadziła do jednoznacznego stwierdzenia, że rzetelne wykonanie ustawowego obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie przy wykorzystaniu ww. formularza nie jest możliwe. Sąd odwoławczy w pełni podziela przy tym wyrażone w cyt. wyroku stanowisko zgodnie z którym, na tle wymogów co do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego przyjęto, iż: „Z treści art.6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - zwanej dalej Konwencją) standard rzetelnego procesu obejmuje także postępowanie odwoławcze, a jednym z wyznaczników tego standardu jest wyraźne wskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy rozstrzygnięcia, a więc takie odniesienie się do argumentacji stron, które gwarantuje stronie możliwość stwierdzenia rzeczywistego skorzystania z prawa do apelacji (vide: H. przeciwko G. - wyrok z (...))

M. A. N.: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Z. 2001, s. 477). Wprawdzie w orzecznictwie strasburskim nie ma wypracowanych kryteriów jakimi winno cechować się uzasadnienie sądu (...) ale akcentuje się, że obowiązek uzasadnienia i jego zakres - także jeśli chodzi o szczegółowość - może różnić się w zależności od charakteru decyzji

i okoliczności konkretnej sprawy (vide: G. przeciwko G. - wyrok

z (...) r., (...) 1997-III, w: M. A. N., op. cit., s. 593; H. przeciwko F. - wyrok z (...) (...) 1998-I w: M. A. N., op. cit., s. 622-623; a także P. przeciwko F. - wyrok z (...) Wielka Izba, skarga nr (...) w: M. A. N.: Nowy Europejski Trybunał Praw Człowieka, wybór orzeczeń (...) Z. (...), s.687-688). Podkreśla się jednak, że zrealizowanie obowiązku ujętego w treści art.6 ust. 1 Konwencji wymaga odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego - na tle konkretnej sprawy - argumentu, a zatem brak odniesienia do takiej argumentacji (np. zupełne przemilczenie istotnej kwestii) stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (vide: R. T. przeciwko H. - wyrok z (...), w: M. A. N.: Europejski Trybunał Praw Człowieka. Orzecznictwo, tom 1, Z. (...), s. 515-516 -por. np. wyroki SN: z dnia (...) z dnia

(...), z. 11, poz. 97; z dnia

(...)). Wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo - strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego (vide: P. Hofmański (w:) Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i

Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305-306). Z orzecznictwa (...) wynika, że jakość uzasadnienia orzeczenia jest oceniana przez Trybunał właśnie przez pryzmat tego, na ile umożliwiło ono stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do apelacyjnego etapu postępowania (vide: wyroki: z dnia (...) r. w sprawie N.A. przeciwko N., skarga nr (...), § 63; z dnia (...) r. w sprawie C. i B. przeciwko S., skargi nr (...) i (...), § 40). Aby nie doszło do naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzeczenia (...), zwłaszcza, że w systemie prawa polskiego istnieje jeszcze nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art.433 § 1 i 2 kpk w zw. z art.457 § 3 kpk), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego. Nie inaczej jakość uzasadnienia orzeczenia sądowego postrzega Trybunał Konstytucyjny na tle art.45 ust. 1 Konstytucji RP. Przyjmuje bowiem, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podkreśla

że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (vide: wyrok TK z dnia 16 stycznia 2006r., SK 30/05, OTK-A 2006, Nr 1, poz. 2, teza 4.3. uzasadnienia). Zatem na gruncie prawa do rzetelnego procesu (w tym procesu odwoławczego), tak w ujęciu konwencyjnym (art.6 ust. 1 EKPC), jak i w ujęciu standardu konstytucyjnego (art.45 ust. 1 Konstytucji RP), jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem tego prawa. Wprowadzenie do systemu procesowego formularzy uzasadnień (art.99a § 1 kpk) i nakazanie obligatoryjnego z niego korzystania, jest bezspornie krokiem, który nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego powyżej standardu. Zresztą ostatnie wprowadzone przedsięwzięcia legislacyjne (odnośnie przepisu art.424 § 1 kpk – „związłe wskazania”; art.455a kpk i art.537a kpk) wskazują wprost, że ustawodawca nie przykłada, niestety, istotnej wagi dla uzasadnienia wyroku sądu pierwszej, jak drugiej instancji. Każde uzasadnienie ze swojej natury jest bowiem inne, zwłaszcza gdy spojrzeć na uzasadnienie sądu odwoławczego, które ma odnosić się co do zasady do zarzutów apelacji i jej wniosków. Niejednokrotnie zarzuty ujęte w części wstępnej w ogóle nie przystają do argumentacji tych zarzutów, która to argumentacja zawarta jest

w uzasadnieniu apelacji. Zarzuty niejednokrotnie wykluczają się od strony formalnoprawnej, są ze sobą sprzeczne, i nie dotyczy to tzw. zarzutów alternatywnych (zarzutów postawionych na wypadek nieuwzględniania innych zarzutów, zarzutów bardziej doniosłych lub dalej idących). Nie są przecież także sporadyczne sytuacje, gdy formuła zarzutów jest mieszana, albo wprost oderwana od wskazanej podstawy odwoławczej. Często także dopiero

w uzasadnieniu apelacji jest sformułowane uchybienie, które nie ma formalnego obrazu w treści zarzutu zawartego w części wstępnej apelacji,

a które to jednak uchybienie musi być przedmiotem wypowiedzi sądu odwoławczego, albowiem przedmiotem oceny jest cały środek odwoławczy. Jest to zresztą zrozumiałe, skoro sama apelacja sporządzona jest w różny sposób i nie na formularzu. Jeśli do tego dodać, że niekiedy nie ma merytorycznej możliwości odnoszenia się do niektórych zarzutów (są one bezprzedmiotowe, w układzie uwzględnienia innych - dalej idących), a nawet do niektórych apelacji (np. apelacja od kary na niekorzyść przy tym, gdy uwzględniono zarzuty apelacji na korzyść, które skutkowały zmianą wyroku przez uniewinnienie lub umorzenie postępowania), to formularz UK 2 nie daje możliwości do wskazania, że takie zarzuty lub nawet apelacja - nie są rozpoznawane (stanowisko sądu odwoławczego w miejscach formularza jest zawsze merytoryczne; zarzut zasadny, częściowo zasadny, niezasadny - rubryka 3). Nie będzie takim miejscem - do takich stwierdzeń - także rubryka 5.4 (inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku), albowiem wyrok nie będzie ich zawierał (takich stwierdzeń) [...] W układzie, w którym sąd ad quem uzna,

że nie jest możliwe – jak w realiach niniejszej sprawy – dotrzymanie konwencyjnego standardu rzetelnego procesu, to jest obowiązany do zastosowania art.91 ust. 2 Konstytucji RP i odmowy sporządzenia uzasadnienia na formularzu, którego wymóg wynika z zapisu ustawy procesowej. Taki sposób postępowania wynika wprost z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia (...) w sprawie

(...)). Trybunał Konstytucyjny wskazał bowiem, że: „Uznanie, iż w razie konfliktu normy prawa krajowego z normą prawa wspólnotowego pierwszeństwo stosowania przysługuje tej ostatniej, prowadzi do wniosku, że w analizowanym wypadku zależność wymagana przez art.193 Konstytucji nie wystąpi. O rozwiązaniu takiej kolizji sąd stosujący prawo rozstrzyga samodzielnie”; i dalej – „sądy krajowe mają też prawo i obowiązek odmówienia zastosowania normy krajowej, jeżeli koliduje ona z normami prawa wspólnotowego. Sąd krajowy nie orzeka w takim wypadku o uchyleniu

normy prawa krajowego, lecz tylko odmawia jej zastosowania w takim zakresie, w jakim jest on obowiązany do dania pierwszeństwa normie prawa wspólnotowego.” W końcowym fragmencie postanowienia wspomniany organ wskazał, że: „...należy uznać brak konieczności zwracania się do TK z pytaniami prawnymi dotyczącym zgodności prawa krajowego z prawem wspólnotowym - nawet w sytuacji gdy sąd zamierza odmówić zastosowania ustawy krajowej. Problem rozwiązywania kolizji z ustawami krajowymi pozostaje więc w zasadzie poza zainteresowaniem TK. O tym, czy ustawa koliduje z prawem wspólnotowym, rozstrzygać będą bowiem Sąd Najwyższy, sądy administracyjne i sądy powszechne, a o tym, co znaczą normy prawa wspólnotowego, rozstrzygać będzie ETS, wydając orzeczenia wstępne...” oraz „w szczególnej sytuacji kolizji ustawy z prawem wspólnotowym uprawnienie sądu do zadania pytania prawnego zostaje

w pewnym sensie ograniczone ze względu na regułę kolizyjną zawartą w art.91 ust. 2 Konstytucji oraz zasady stosowania prawa wspólnotowego, przede wszystkim zasadę bezpośredniego stosowania prawa wspólnotowego w wypadku kolizji z ustawą.” Kierując się zatem wyżej przedstawionymi poglądami oraz mając na uwadze stanowisko TK wyrażone w sprawie P 37/05, Sąd stwierdził, że w tej sprawie, z uwagi na treść apelacji, formułę zarzutów, sporządzenie uzasadnienia na formularzu - zgodnie z treścią art.99a § 1 kpk - stanowiłoby o naruszeniu art.6 ust. 1 EKPC, co nakazuje odmowę zastosowania tego przepisu ustawowego.

* * * * *

Oskarżeni M. M. (1), A. R. (1), D. O., J. K. (1), G. K., W. S. i B. M. (1) stanęli przed Sądem Okręgowym w P. oskarżeni o to, że :

1. **M. M. (1)**

oskarżona o to że:

I. w okresie od (...) w P. kierowała działalnością D. O., A. R. (1), Ł. W. i J. K. (2) i w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do zagarnięcia kwoty 10.033.345 zł w ten sposób, że polecała dokonanie nieuprawnionych operacji bankowych polegających na przeksięgowaniu różnych kwot z rachunków depozytowych firm i osób prywatnych na rachunki firm i osób prywatnych posiadających zadłużenie wobec banku w celu ukrycia wysokości zadłużeń i straty banku i tak:

- w dniu (...) poleciła dokonać A. R. (1) przeksięgowania kwoty 2.024.176,28 zł z rachunku wkładu terminowego K. S. na rachunek osobisty, a następnie kwotę 2.000.000 zł przeksięgować na rachunek M. K. (1).

- w dniu (...) poleciła przeksięgować kwotę 3.100.000zł z rachunku depozytowego W. K. (1) na rachunek osobisty B. M. (1).

- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 3.100.000 zł z rachunku depozytowego W. K. (1) na rachunek osobisty B. M. (1).

- w dniu (...) r. poleciła A. R. (1) przeksięgować kwotę 1.000.000 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek W. R. (1).

- w dniu (...) r. poleciła A. R. (1) przeksięgować kwotę 2.043.251,13 zł z rachunku terminowego W. K. (1) na rachunek B. M. (1).

- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 2.1000.000 zł z rachunku wkładu terminowego K. i E. R. (1) na rachunek W. K. (1).

- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 1.5000.000 zł i 1.670.779,5 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. G. (1) i G. P. w Banku (...) S.A. I O/P..

- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 472.000 z rachunku terminowego W. K. (1) na rachunek osobisty W. R. (1).

- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwoty 400.000 zł i 100.000 zł z rachunku Młyn (...), G. na rachunek G. P. w (...) S.A. I O/P..
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 231.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek terminowy W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 1.200.000 zł i 1.500.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. G. (1) i G. P. w banku (...) S.A. I O/P..
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwoty 1.000.000 zł i 100.000 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek w kwocie 1.000.000 zł w (...) w W. na wykup wierzytelności, a kwotę 100.000 zł na rachunek Spółki (...) w Ł. w (...) / Ł..
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 200.000 zł z rachunku terminowego K. N. na rachunek Młyn (...).
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować 3 kwoty 350.000 zł z rachunku G., (...) Młyn (...) na rachunek W. K. (1), 870.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1) na rachunek M. G. (1) w Banku (...) S.A. IO/P..
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 380.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. z rachunku W. K. (1) kwoty 300.000 zł na rachunek G. P. w Banku (...) S.A. IO/P..
- w dniu (...) r. poleciła Ł. W. przeksięgować kwotę 65.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. poleciła J. K. (1) wystawić notę memorialową i przeksięgowała kwotę 450.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła J. K. (1) przeksięgować kwotę 450.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek G. P. w Banku (...) S.A. I O/P..
- w dniu (...) (...), poleciła J. K. (1) przeksięgować kwotę 162.000 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek terminowy Spółki (...), a następnie przekazano na konto Spółki w Banku (...) / P. tytułem odsetek i spłaty kapitału.
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgowanie kwoty 3.100.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 2.000.000 zł z rachunku G., (...) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 2.1000.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 350.000 zł z rachunku Kopalni (...) na rachunek W. K. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 694.589,04 zł z rachunku W. R. (1) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 694.589,04 zł z rachunku W. R. (1) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 200.000 zł z rachunku Kopalni (...) na rachunek W. K. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 2.100.000 zł z rachunku terminowego W. K. (1) na rachunek firmy (...) - K.E. R..
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 25.252,12 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek K. i E. R. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 561.379,31 zł z rachunku W. K. (2) na rachunek Kopalni (...).

- W dniu (...) r. poleciła D. O. dokonać 3 operacji na kwoty 3.000.000 zł przeksięgowano z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek Młyn (...), 2.000.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek Młyn (...), (...) 100.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek Młyn (...).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 330.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. D..
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwoty: 3.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek K. i E. R. (1), 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek K. i E. R. (1), 3.000.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek (...) K. i E. R. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 38.136,98 z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek K. i E. R. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwoty 600.000 zł z rachunku Młyn (...)/ (...) na rachunek K. i E. R. (1) kwoty 500.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek K. i E. R. (1)
- w dniu (...) roku poleciła D. O. przeksięgować kwoty: 2.000.000. zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek Spółki (...), 1.5000.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek Spółki 500.000 zł z rachunku K. N. na rachunek Spółki (...) 45.458,90 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować z rachunku (...) kwotę 2.000.000 zł na rachunek K. i E. R. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 26.208, 96 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek K. i E. R. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 1.000.000 zł na rachunek W. K. (2) z rachunku spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. dokonać przeksięgowania kwot: 1.5000.000 zł z rachunku M. B., na rachunek M. U. (1), 1.000.000. zł z rachunku Spółki (...) na rachunek Młyn (...), (...), 500.000 zł z rachunku K. N. na rachunek Młyn (...), (...),74.000 zł z rachunku M. B. na rachunek B. M. (1), 90.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek Młyn (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 2.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 2.000.000 zł z rachunku Urzędu Marszałkowskiego na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 2.000.000 zł z rachunku (...) na rachunek W. K. (1), 2.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Urzędu Marszałkowskiego.
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 1.500.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek W. K. (1),, 1.000.000 zł z rachunku C. J. na rachunek W. K. (1), 535.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1), 200.000 zł z rachunku K. N. na rachunek W. K. (1), 43.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 1.500.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. U. (1), 1.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek C. J..
- W dniu (...) r. poleciła D. O. przeksięgować kwotę 1.000.000 z rachunku firmy (...) na rachunek B. M. (1), 100.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek B. M. (1).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 47.014,45 zł z rachunku W. K. (1) rachunek K. S..
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 20.827,40 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. U. (1).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 1.972,60 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek C. J..
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 201.042,78 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek K. N..

- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 500.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwoty 1.500.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek S. Tarpan, 1.000.000 zł z rachunku C. J. na rachunek Spółki (...) 950.000 zł z rachunku M. P. na rachunek Spółki (...), 1.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek spółki (...), 2.348,63 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 20.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- W dniu (...) r. poleciła przeksięgować D. O. kwotę 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek Młyn (...), 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek C. J., 950.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek M. P..
- W dniu (...) r. poleciła D. O. akceptować i przedłożyć do realizacji przelew w kwocie 524,85 zł z rachunku B. M. (1) na konto G. B. (...).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. akceptować i przedłożyć do realizacji notę księgową na kwotę 100.000 zł z rachunku M. W. (1) na rachunek W. K. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. akceptować notę i przedłożyć do realizacji na kwotę 3 446,12 zł z rachunku osobistego W. K. (1) na rachunek W. K. (1).
- W dniu (...) r. poleciła D. O. akceptować noty i przedłożyć do realizacji w kwotach 1.033.600 zł i 1.026.250 zł z rachunku osobistego W. K. (1) na rachunek terminowych wkładów dewizowych W. K. (2) działając tym na szkodę Banku (...)/P., Spółki z . o. o. Tarpan, Młyna (...), (...), (...), C. J., E. i K. R., M. U. (2), K. N., M. P., W. K. (1), Urzędu Marszałkowskiego M. B., Kopalni (...).

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk

II. w okresie od (...) r. w P. działając w warunkach przestępstwa ciągłego, będąc zobowiązana jako dyrektor Banku (...) do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku poprzez niedopełnienie ciążących na niej obowiązków i przekroczenia udzielonych uprawnień polegających na niewłaściwym sprawdzeniu kondycji finansowej firm i osób prywatnych, zaniechaniu zbadania zdolności kredytowej i realności finansowych przedsięwzięć oraz wbrew zasadom terytorialności zawierania kredytów zawarła 11 umów kredytowych i tak:

- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z W. R. (2) na kwotę 350.000 zł
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z W. R. (1) na kwotę 770.000 zł.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z M. W. (2) na kwotę 550.000 zł
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z M. G. (2) na kwotę 550.000 zł
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) ze S. Z. na kwotę 550.000 zł.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z B. M. (1) na kwotę 1.000.000 zł.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 5.000.000 zł z przeznaczeniem na zakup urządzeń rolniczych.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) z A. i J. T. na kwotę 900.000 zł.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) ze Spółką (...) na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie działalności leasingowej spółki.

- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) ze Spółką (...) na kwotę 2.250.000 zł z przeznaczeniem na zakup zbóż.

- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) ze spółką (...) na kwotę 1.000.000 zł z przeznaczeniem na zapłatę podatku Vat od umów leasingowych

bez przyjęcia należytego zabezpieczenia kredytów na skutek czego powstała strata w kwocie 16.870,00 zł na szkodę Banku (...).

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 kk w związku z art. 12 kk

III. w okresie od (...) r. w P. kierowała działalnością G. K. Naczelnikiem Wydziału Weryfikacji Kredytów i Restrukturyzacji oraz W. S. - zastępcy dyrektora Banku (...), w warunkach przestępstwa ciągłego poleciła zawierać umowy kredytowe oraz dokonywać pozytywnych ocen wniosków kredytowych z naruszeniem zasad kredytowania poprzez pominięcie dokonania ocen zdolności kredytowych, realności finansowanych przedsięwzięć oraz kondycji finansowych firm (...), (...) i A.” i tak:

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) /i/K/99 z firmą (...) na kwotę 483.200 zł z przeznaczeniem na zakup ciągnika i maszyn rolniczych.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 483.200 zł na zakup ciągnika i urządzeń rolniczych.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 1.000.000 zł na bieżące finansowanie firmy.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę nr (...) na kwotę 4.000.000 zł z firmą (...) na zakup zbóż.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) /I/K z firmą (...) na kwotę 768.000 zł z przeznaczeniem na budowę stacji paliw.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) /P/OO z firmą (...) na kwotę 2.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy.

- w dniu (...) r. poleciła W. S. zawrzeć umowę kredytową z firmą (...) o nr 63/55/I/OO/B/K/OO z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. dokonać pozytywnej oceny akceptacji wniosku Spółki (...) o udzielenie kredytu w kwocie 4.000.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie działalności leasingowej spółki.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. dokonać pozytywnej oceny akceptacji wniosku (...) Spółki (...) leasing w kwocie 2.250.000 zł z przeznaczeniem na skup zbóż.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. dokonanie pozytywnej oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) leasing” w kwocie 1.000.000 zł na zapłatę podatku Vat od umów leasingowych.

- w miesiącu (...) r. poleciła dokonanie oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) w kwocie 1.000.000 zł- a następnie poleciła zawarcie umowy kredytowej z (...) r na bieżącą działalność spółki.

- w miesiącu (...) r. poleciła G. K. dokonać oceny pozytywnej i akceptacji wniosku (...) Spółki (...), a następnie poleciła zawrzeć umowę kredytową z dnia (...) zł na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na zakup zbóż.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) /IK z firmą (...) w kwocie 768.000 zł na budowę stacji paliw.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. zawrzeć umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 2.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy.

- w dniu (...) r. poleciła G. K. zawrzeć umowę kredytową z firmą (...) o nr 63/55/I/00/B/00 z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy

przy pominięciu realnego zabezpieczenia kredytów na skutek czego powstała strata w kwocie 19.938.000 zł na szkodę Banku (...).

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w związku z art. 296 § 1 i 3 kk w związku z art. 12 kk

IV. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) zagarnęła kwotę 2.497,78 zł z rachunków przychodów Banku (...) Oddział w P. w ten sposób, że podpisały 3 polecenia przelewów na w/w kwotę stanowiącą prowizję od kredytów udzielonych M. G. (3), M. W. (2) i S. Z., a następnie przelały ją na rachunek W. R. (1), z którego na podstawie dwóch poleceń przelewów na kwotę 1100 zł przelały na konto przychodów banku powyższą kwotę działając na szkodę Banku (...)/P..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

V. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) zagarnęły kwotę 1.472.388,66 zł z rachunku depozytowego M. B. w ten sposób, że podpisały polecenie przelewu na w/w kwotę i przekazały na rachunek M. K. (2) działając tym na szkodę Banku (...)/P. i M. B..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk

2) A. R. (1)

oskarżona o to że:

VI. w okresie od (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2) i D. O., J. K. (1), Ł. W. w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do zagarnięcia kwoty 10.033.345 zł w ten sposób, że wykonywała i polecała dokonać nieuprawnionych operacji bankowych polegających na przeksięgowaniu różnych kwot z rachunków depozytowych różnych firm i osób prywatnych na rachunki osób fizycznych na rachunki osób i firm posiadających zadłużenia wobec Banku (...)/ P. w celu ukrycia zadłużenia i strat banku i tak:

- w dniu (...) r. akceptowała notę memoriałową i poleciła przeksięgować kwotę 2.024.176,28 z rachunku wkladu terminowego K. S. na rachunek osobisty, a następnie kwotę 2.000.000 zł przeksięgowała na rachunek M. K. (1).

- w dniu (...) r. akceptowała notę memoriałową i poleciła przeksięgować kwotę 3.100.000zł z rachunku terminowego W. K. (1) na rachunek osobisty B. M. (1).

- w dniu (...) r. akceptowała notę memoriałową i poleciła przeksięgować kwotę 1.000.000 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek W. R. (1).

- w dniu (...) r. akceptowała notę memoriałową i poleciła przeksięgować kwotę 89.577,48 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek W. R. (1).

- w dniu (...) r. akceptowała notę memoriałową i poleciła przeksięgować kwotę 2.043.251,13 zł z rachunku terminowego W. K. (1) na rachunek B. M. (1)

działając tym na szkodę (...) Oddział P..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk

VII. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2) zagarnęła kwotę 2.497, 78 zł z rachunku (...) / P. w ten sposób, że podpisała 3 polecenia przelewu na w/w kwotę stanowiącą prowizję od kredytów udzielonych M. G. (3), M. W. (2), S. i B. M. (1), a następnie przelały ją na rachunek W. R. (1), z którego na podstawie dwóch poleceń przelewów na kwotę 1.100 zł przelały na konto przychodów banku działając na szkodę (...) / P..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

VIII. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu M. M. (2) zgarnęła kwotę 1.472.388,66 zł z rachunku depozytowego M. B., w ten sposób, że podpisały polecenie przelewu na w/w i przekazały na rachunek M. K. (1) działając tym na szkodę (...) / P. i M. B..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk

IX. w okresie od (...) r. do (...) r. w P. działając w warunkach przestępstwa ciągłego będąc zobowiązana jako Naczelnik Wydziału (...) z Klientem Detalicznym do zajmowania się sprawami majątkowymi Banku (...) / P. poprzez niedopełnienie obowiązków i przekroczenie udzielonych uprawnień polegających na niewłaściwym sprawdzaniu zdolności kredytowej zawarła 4 umowy kredytu gotówkowego i tak:

- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 550.000 zł z M. W. (2).
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 550.000 zł z M. G. (3).
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytu gotówkowego o nr (...) na kwotę 550.000 zł ze S. Z..
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową o nr (...) na kwotę 1.000.000 zł z B. M. (1)

powodując tym straty w kwocie 2. 650.000 zł na szkodę (...) / P.

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 kk w związku z art. 12 kk

X. W dniu (...) r. w P. poświadczyla nieprawdę w dokumencie przekazanym do M. B. o stanie salda na rachunku wkładu terminowego, w którym stwierdzono saldo na kwotę 1.484.894, 13 zł choć na rachunku tym występowało saldo zerowe.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

XI. w (...) r. w P. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i D. O. poświadczyla nieprawdę w dokumencie przekazanym do Urzędu Marszałkowskiego w P. o stanie salda na rachunku bankowym, w którym stwierdzono, że saldo na dzień (...) r. wynosiło 2.993.243, 45 zł podczas gdy na rachunku tym znajdowała się kwota 993.243,45 zł

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

XII. w dniu (...) r. w P. poświadczyla nieprawdę w dokumencie przekazanym do Spółki z o. o. (...) co do przyjęcia i stwierdzenia lokaty w kwocie 4.150.000 zł oraz wysokość oprocentowania.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

3) D. O.

oskarżony o to że:

XIII. w okresie (...) r. do (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), A. R. (1), J. K. (1) i Ł. W. w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do zagarnięcia kwoty 10.033.345 zł w ten sposób, że dokonywał nieuprawnionych operacji bankowych polegających na przeksięgowaniu

różnych kwot z rachunków depozytowych różnych firm i osób prywatnych na rachunki osób i firm posiadających zadłużenie wobec Banku (...)/P., w celu ukrycia wysokości zadłużenia i straty banku i tak:

- w dniu (...) r. dokonał akceptacji i wystawienia noty księgowej na kwotę 524,85 zł celem przeksięgowania jej z rachunku osobistego B. M. (1) na rachunek Spółki (...).
- w dniu (...) r. dokonał akceptacji i wystawienia noty księgowej na kwotę 100.000 zł celem przeksięgowania jej z rachunku M. W. (1) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. dokonał przeksięgowania kwoty 3.100.000zł z rachunku terminowego Młyn (...) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. dokonał przeksięgowania kwoty 2.000.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 2.100.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 350.000 zł z rachunku Kopalni (...) na rachunek W. K. (1),
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 694.589,042 zł z rachunku W. R. (1) na rachunek W. K. (2),
- w dniu (...) roku przeksięgował kwotę 26.190, 55 zł z rachunku Wiesława R. na rachunek W. K. (1),
- w dniu (...) r. dokonał akceptacji noty księgowej na kwotę 1.5000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. G. (1) w Banku (...)/P. i na kwotę 1.670.779,59 zł na rachunek G. P. w Banku (...)/P..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 2.000.000 zł z rachunku Kopalni (...) na rachunek W. K. (1),
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 2.100.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek firmy (...) K. R..
- w dniu (...) r. zaakceptował i wystawił notę księgową na kwotę 3.446,12 zł celem przeksięgowania jej z rachunku W. K. (1) na rachunek osobisty W. K. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 25.252,12 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek K. i E. R. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 561.379 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Kopalni (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 3.000.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na konto Młyn (...), (...).
- w dniu (...) r. wystawił i zaakceptował notę księgową na kwotę 472.000 zł celem przeksięgowania jej z rachunku W. K. (1) na rachunek W. R. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 330.000 zł rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. D.
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 3.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek K. i E. R. (1) kwotę 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek K. i E. R. (1) na rachunek C. K..E. R..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 600.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek K.E. R., 500.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek K.E. R..
- w dniu (...) r. wystawił i zaakceptował notę księgową na kwotę 231.000 zł celem przeksięgowania jej z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. wystawił i zaakceptował notę księgową na kwotę 400.000 zł celem przeksięgowania jej z rachunku Młyn (...) na rachunek G. P. w Banku (...) S.A. I O/P. i na kwotę 100.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) celem przeksięgowania jej na rachunek G. P. w Banku (...)/ P..

- dniu (...) r. przeksięgował kwoty 2.000.000 zł z rachunku K. i E. R. (1) na rachunek Spółki (...), 1.5000.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek Spółki (...), 500.000 zł z rachunku K. N. na rachunek Spółki (...) 45.458,90 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek Spółki (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 2.000.000 zł na rachunek K. i E. R. (1) i kwotę 26.208,86 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek K. i E. R. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 1.5000.000 zł z rachunku M. B. na rachunek M. U. (1), 1.000.000 zł z rachunku spółki (...) na rachunek Młyn (...), (...), 500.000 zł z rachunku K. N. na rachunek Młyn (...), (...), 74.000 zł z rachunku M. B. na rachunek B. M. (1), 90.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek Młyn (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 2.000.000 zł na rachunku Spółki (...) z rachunku W. K. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 2.000.000 zł z rachunku Urzędu Marszałkowskiego na rachunek Spółki (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 2.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rzecz W. K. (1) 2.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Urzędu Marszałkowskiego.
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 1.5000.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek W. K. (1), 1.000.000, 00 zł z rachunku C. J. na rachunek W. K. (1), 535.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1) 43.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1).
- w dniu (...) r. dokonał akceptacji i wystawienia not księgowych na kwoty 1.026.250 zł i 1.033.600 zł celem przeksięgowania ich z rachunku osobistego W. K. (1) na rachunek terminowego wkładu dewizowego W. K. (1) tytułem zakupu waluty ze środków na rachunku osobistym na uzupełnienie rachunku terminowego wkładu dewizowego.
- w dniu (...) r. dokonał akceptacji dwóch not księgowych na kwotę 450.000 zł celem przeksięgowania z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1) i na kwotę 450.000 zł celem przeksięgowania z rachunku W. K. (1) na rachunek G. P. w Banku (...)/P..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 1.5000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. U. (1), 1.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek C. J..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek B. M. (1), 1.000.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek B. M. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 47.014,45 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek K. S..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 20.827,40 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek M. U. (1).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 1.972, 60 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek C. J..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 201.042,78 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek K. N..
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 500.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty: 1.5000.000 zł z rachunku M. U. (1) na rachunek Spółki (...), 1.000.000 zł z rachunku C. J. na rachunek Spółki (...), 950.000 zł z rachunku M. P. na rachunek Spółki (...), 100.000 z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...) 2.348,63 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).
- w dniu (...) r. przeksięgował kwotę 20.000 zł z rachunku W. K. (1) na rachunek Spółki (...).

- w dniu (...) r. przeksięgował kwoty 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek Młyn (...), 1.000.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek C. J., 950.000 zł z rachunku Spółki (...) na rachunek M. P. działając tym na szkodę Banku (...)/P., Młyna (...), Młyna (...), M. U. (1), K. N., C. J., K. i E. R. (1), Kopalni (...), Urzędu Marszałkowskiego, W. K. (1) (...) – Hurt, M. P., Spółki (...), M. B..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk

XIV. w (...) r. w P. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i A. R. (1) poświadczył nieprawdę w dokumencie przekazanym do Urzędu Marszałkowskiego w P. o stanie salda na rachunku bankowym, w którym stwierdzono, że saldo na dzień 31.12.2000 r. wynosiło 2.993.243,35 zł podczas gdy na rachunku tym znajdowała się kwota 993.243,45 zł.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

4) J. K. (1)

oskarżona o to że:

XV. w okresie od (...) r. do (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), A. R. (1), D. O., Ł. W., w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do zagarnięcia kwoty 10.033.345 zł w ten sposób, że dokonywała nieprawidłowych operacji bankowych polegających na przeksięgowaniu różnych kwot z rachunków depozytowych firm i osób prywatnych na rachunki osób i firm posiadających zadłużenie wobec Banku (...), celem ukrycia zadłużenia i strat banku i tak:

- w dniu (...) r. dokonała przeksięgowania kwoty 450.000 zł na rachunek Młyn (...) z rachunku W. K. (1), którą to kwotę przekazała na podstawie polecenia przelewu na rachunek G. P. w Banku S.A I O/P..

- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 350.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1).

- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 870.000 zł z rachunku Młyn (...) na rachunek W. K. (1).

- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 162.000 zł z rachunku B. M. (1) na rachunek Spółki (...)

- w dniu (...) r. poleciła przeksięgować kwotę 380.000 zł z rachunku Młyn (...), (...) na rachunek W. K. (1) działając tym samym na szkodę Banku (...)/ P., Spółki Młyn (...), (...) i W. K. (1) i Spółki: Tarpan” w likwidacji

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk

XVI. w miesiącu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) i D. O. poświadczyła nieprawdę w dokumencie przekazanym do Urzędu Marszałkowskiego w P. stwierdzającym stan salda bankowego w którym stwierdzono, że saldo na dzień (...) r. wyniosło 2.993.243, 45 zł podczas gdy na koncie znajdowała się kwota 993.243,45 zł

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

5) G. K.

oskarżona o to że:

XVII. w okresie od (...) r do (...) r. w P. działając w warunkach przestępstwa ciągłego będąc zobowiązana jako Naczelnik Wydziału Weryfikacji Kredytów Restrukturyzacji do zajmowania się sprawami majątkowymi (...)/P. poprzez niedopełnienie ciążyących na niej obowiązków i przekroczenia udzielonych uprawnień polegających na niewłaściwym sprawdzaniu kondycji finansowej, zdolności kredytowej i wiarygodności kredytowanych przedsięwzięć (...) spółki (...) firmy (...) i (...) dokonała oceny 8 wniosków kredytowych i zawarła 5 umów kredytowych i tak:

- w dniu (...) r. dokonała oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) o udzielenie kredytu w kwocie 4.000.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie działalności leasingowej spółki.
- w dniu (...) r. dokonała oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) o udzielenie kredytu w kwocie 2.570.000 zł z przeznaczeniem na skup zboża.
- w dniu (...) r. dokonała oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) o udzielenie kredytu w kwocie 1.000.000 zł z przeznaczeniem na zapłatę podatku VAT od umowy leasingowej.
- w miesiącu (...) r. dokonała oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...) o udzielenie kredytu w kwocie 1.000.000 zł, a następnie w dniu 03.10.1999 r. zawarła umowę kredytową w/w kwocie na bieżącą działalność spółki.
- w miesiącu (...) r. dokonała oceny i akceptacji wniosku (...) Spółki (...), a następnie w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na skup zbóż.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową z firmą (...) - W. R. (1) na kwotę 768.000 zł z przeznaczeniem na budowę stacji paliw.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową z firmą (...) na kwotę 2.000.000 zł na zakup elewatora zbożowego.
- w dniu (...) r. zawarła umowę kredytową z firmą (...) na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finanse spółki bez przyjęcia należytego zabezpieczenia kredytów na skutek czego powstała strata w kwocie 19.938.000 zł na szkodę Banku (...)/P.

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 kk w związku z art. 12 kk

6) W. S.

oskarżony o to że:

XVIII. w okresie (...) r. do (...) r. w P. działając w warunkach przestępstwa ciągłego będąc zobowiązany jako zastępca Dyrektora Banku do zajmowania się sprawami majątkowymi (...)/P. poprzez niedopełnienie ciążących na nim obowiązków i przekroczenia udzielonych uprawnień polegających na niewłaściwym sprawdzaniu kondycji finansowej zdolności kredytowej i wiarygodności kredytowych, przedsięwziąć (...) Spółki (...), firmy (...) i (...) zawarł 10 umów kredytowych takich jak:

- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 483.200 zł z przeznaczeniem na zakup ciągnika i maszyn rolniczych.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 483.200 zł z przeznaczeniem na zakup ciągnika i maszyn rolniczych.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) ze spółką (...) na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem dofinansowania działalności leasingowej spółki.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...)//99/P/99 ze spółką (...) na kwotę 2.250.000 zł.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) ze spółką (...) na kwotę 1.000.000 zł z przeznaczeniem na zapłatę podatku VAT od umowy leasingowej.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) ze spółką (...) na kwotę 1.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie spółki.
- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) ze spółką (...) na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na skup zbóż.

- w dniu (...) r. zawarł umowę leasingową o nr (...) /I/K/ z firmą (...) na kwotę 768.000 zł z przeznaczeniem na budowę stacji paliw.

- w dniu (...) zawarł umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 2.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy.

- w dniu (...) r. zawarł umowę kredytową o nr (...) z firmą (...) na kwotę 4.000.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie firmy bez przyjęcia należytego zabezpieczenia kredytów na skutek czego powstała strata w kwocie 20.584.400 zł a szkodę Banku (...) /P..

tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 kk w związku z art. 12 kk

7) B. M. (1)

oskarżona o to że:

XIX. w okresie od (...) r. do (...) r. w P. działając w warunkach przestępstwa ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc dyrektorem generalnym Spółki z o. o. (...) podzegała prezesa zarządu spółki do podpisania 5 umów kredytowych na łączną kwotę 12.250.000 zł wiedząc, że spółka nie posiada zdolności kredytowej, możliwości spłaty zaciągniętych kredytów i nie wykona kredytowych przedsięwzięć finansowych i tak:

- w dniu (...) r. podzegała L. S. (1) do wyłudzenia kwoty 4.000.000 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr (...) z przeznaczeniem w/w kwoty na finansowanie działalności leasingowej.

- w dniu (...) r. podzegała L. S. (1) do wyłudzenia kwoty 2.250.000 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr (...) z przeznaczeniem w/w kwoty na skup zbóż.

- w dniu (...) r. podzegała L. S. (1) do wyłudzenia kwoty 1.000.000 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr (...) z przeznaczeniem w/w kwoty na spłatę podatku Vat od umowy leasingowej.

- w dniu (...) r. podzegała L. S. (1) do wyłudzenia kwoty 1 000.000 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr (...) z przeznaczeniem w/w kwoty na bieżące finansowanie spółki.

- w dniu (...) r. podzegała L. S. (1) do wyłudzenia kwoty 4.000.000 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr (...) z przeznaczeniem w/w kwoty na skup zbóż,

nie mając przy tym zamiaru wywiązać się z powyższych zobowiązań działając tym na szkodę (...) /P.

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk

XX. w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudziła kwotę 1.000.000 zł w ten sposób, że wprowadzając w błąd pracownika (...) /P. co do możliwości spłaty zadłużenia zawarła umowę kredytu gotówkowego o nr (...) wyłudzając w ten sposób w/w kwotę działając tym na szkodę (...) /P..

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk

XXI. w (...) r. w T. będąc prezesem zarządu G. B. (...) przywłaszczyła sobie powierzone jej na podstawie umowy kredytowej o nr (...) /B/K i umowy przewłaszczenia rzeczy 4 samochodów marki N. o nr rej. (...), H. o nr rej. (...), J. (...) o nr rej. (...) H i H. (...) o nr rej. (...) o łącznej wartości 384.600 zł działając tym na szkodę (...) /P..

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk

Wyrokiem z dnia (...) Sąd Okręgowy w P. (...) orzekł co następuje :

1. Oskarżoną **M. M.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I tj. przestępstwa z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, z tym uzupełnieniem, że oskarżona kierowała działalnością D. O., A. R. (1), J. K. (1) i innej ustalonej osoby doprowadzając pracowników banku (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779, 59 złotych i z tą zmianą, że oskarżona w dniu 4 sierpnia 2000 roku poleciła dokonać A. R. (1) przebiegowania kwoty 2.001.800 złotych z rachunku wkładu terminowego K. S. na rachunek osobisty, a następnie kwotę 2.000.000 złotych przebiegować na rachunek M. K. (1) i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

2. Oskarżoną M. M. uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie II z tą zmianą, że eliminuje z opisu czynu działania oskarżonej polegające na zawarciu w dniu (...) roku umów kredytowych nr (...) ze Spółką (...) na kwotę 2.250.000. złotych i nr (...) na kwotę 1.000.000 złotych i ustalił, że w wyniku popełnionego przestępstwa powstała strata w wysokości 13.670.000 złotych tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

3. Oskarżoną M. M. uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III tj. przestępstwa z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tą zmianą, iż dopuściła się jego dokonania w okresie od dnia 10 czerwca 1999 roku oraz z tym ustaleniem, że w dniu (...) roku oskarżona poleciła G. K. zawrzeć umowę kredytową z firmą (...) (...) na kwotę 4.000.000 złotych i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Oskarżoną M. M. uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie IV tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, iż ustalił, że oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) swoim działaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.497,78 zł; bank (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

5. Oskarżoną M. M. uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie V tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, iż ustala, że oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) swoim działaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. w kwocie 1.472.388, 66 zł i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

6. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 kary pozbawienia wolności i w orzeczone w punktach 1, 4 i 5 grzywny i wymierzył oskarżonej M. M. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda.

7. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej M. M. (2) w punkcie 6 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia 11 września 2001 roku.

8. Oskarżoną **A. R. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie VI tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, z tym uzupełnieniem, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), D. O., J. K. (1) i inną ustaloną osobą doprowadzając pracowników banku (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779, 59 złotych i z tą zmianą, że oskarżona w dniu 4 sierpnia 2000 roku akceptowała notę memoriałową i poleciła przebiegować kwotę

2.001.800 złotych z rachunku wkładu terminowego K. S. na rachunek osobisty, a następnie kwotę 2.000.000 złotych przeięgowała na rachunek M. K. (1) i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

9. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie VII tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, iż ustala, że oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2) swoim działaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2497, 78 zł bank (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

10. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie VIII tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym, iż ustalił, że oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2) swoim działaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. w kwocie 1.472.388, 66 zł i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

11. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie IX tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

12. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie X tj. przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

13. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XI tj. przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

14. Oskarżoną A. R. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XII tj. przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk uznając, że czyny przypisane w punktach 12, 13 i 14 stanowią ciąg przestępstw i za przestępstwa te na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył jej jedną karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

15. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej w punktach 8, 9, 10, 11 i 14 kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w punktach 8, 9 i 10 i wymierzył oskarżonej A. R. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda.

16. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. R. (1) w punkcie 15 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

17. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej A. R. (1) w punkcie 15 kary łącznej grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

18. Oskarżonego **D. O.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIII tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym uzupełnieniem, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z M. M. (2), A. R. (1), J. K. (1) i inną ustaloną osobą doprowadzając pracowników banku (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779, 59 złotych i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda.

19. Oskarżonego **D. O.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIV tj. przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

20. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej w punktach 18 i 19 kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu **D. O.** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

21. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. O.** w punkcie 20 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby.

22. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **D. O.** w punkcie 18 kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

23. Oskarżoną **J. K. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XV tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk z tym uzupełnieniem, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z **M. M. (2)**, **A. R. (1)**, **D. O.** i inną ustaloną osobą doprowadzając pracowników banku (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779, 59 złotych i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

24. Oskarżoną **J. K. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XVI tj. przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

25. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej w punktach 23 i 24 kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonej **J. K. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

26. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **J. K. (1)** w punkcie 25 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

27. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej **J. K. (1)** w punkcie 23 kary grzywny zaliczył dzień zatrzymania tj. (...) roku.

28. Oskarżoną **G. K.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XVII tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

29. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **G. K.** w punkcie 28 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

30. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

31. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej **G. K.** w punkcie 30 kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku do dnia (...) roku uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

32. Oskarżonego **W. S.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XVIII tj. przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

33. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. S. w punkcie 31 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

34. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu W. S. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

35. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego W. S. w punkcie 34 kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

36. Oskarżoną **B. M. (1)** uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIX tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

37. Oskarżoną B. M. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XX tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

38. Oskarżoną B. M. (1) uznaje za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXI tj. przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 284 § 2 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

39. Na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wyżej w punktach 36, 37 i 38 kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonej B. M. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

40. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej B. M. (1) w punkcie 39 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby.

41. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej B. M. (1) w punkcie 39 kary łącznej grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia (...) roku.

42. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych M. M. (2), A. R. (1), D. O., J. K. (1), B. M. (1) obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. kwoty 5.172.719, 19 złotych z tytułu popełnionego przestępstwa przypisanego oskarżonym w punktach 1, 8, 18, 23 i 37.

43. Na podstawie art. 41 § 1 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych M. M. (2), D. O. i J. K. (1) zakaz zajmowania stanowisk w bankach i instytucjach bankowych oraz we władzach tych instytucji na okres 5 (pięciu) lat.

44. Na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od oskarżonych M. M. (2), A. R. (1), D. O., G. K., W. S., J. K. (1) i B. M. (1) na rzecz (...) Bank (...) S.A. solidarnie kwotę 3.000 złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

45. Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku nr 49 poz 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonych M. M., A. R. (1), D. O., G. K., W. S., J. K. (1), B. M. (1) z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i nie wymierzył im opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A. oraz obrońcy oskarżonych M. M. (2), A. R. (1), J. K. (1) oraz B. M. (1).

Prokurator zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dot. orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych M. M. (4), A. R. (1), D. O., J. K. (1) i B. M. (1) (na s.1 błędnie M.).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji obrazę przepisów prawa materialnego – art.46 § 1 kk polegająca na niezastosowaniu przepisów prawa cywilnego – art.441 § 1 kc i brak orzeczenia częściowego obowiązku naprawienia szkody wobec M. M. (2), A. R. (1), D. O. i J. K. (1) solidarnie w kwocie 4.172.719,19 zł; zaś wobec B. M. (1) – w kwocie 1.000.000 zł;

Reasumując, prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie częściowego obowiązku naprawienia szkody wobec M. M. (2), A. R. (1), D. O. i J. K. (1) solidarnie w kwocie 4.172.719,19 zł; zaś wobec B. M. (1) – w kwocie 1.000.000 zł;

Obrońca oskarżonej M. M. (2) adw. P. B. zaskarżył wyrok w całości dot. oskarżonej w pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 42, 43, 44.

Skarżący ten zarzucił sądowi I instancji :

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7 kpk, poprzez dowolne przyjęcie w pkt 2 i 3 wyroku, że w następstwie udzielonych kredytów bank poniósł stratę we wskazanej wysokości, w sytuacji gdy kwoty te zostały przyjęte wbrew metodologii wskazanej przez biegłą M. Ś., a nadto stoi w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, nie poddanym przez Sąd rzetelnej ocenie, a wskazującym a spłaty udzielonych kredytów,

a w konsekwencji brak szkody po stronie pokrzywdzonego banku,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7 kpk, poprzez dowolne przyjęcie, że działanie oskarżonej stanowiło przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków i pozostawało w związku z powstałą po stronie banku rzekomą stratą, w sytuacji, gdy konkluzja taka nie znajduje uzasadnienia w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasad wiedzy i doświadczenia życiowego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez :

- brak dokonania jakichkolwiek ustaleń wyjaśniających przyczyny przyjęcia w pkt 2 i 3 wyroku wysokości rzekomo poniesionej przez bank straty,
- brak dokonania ustaleń w zakresie spłat udzielonych kredytów, a także działań banku w odniesieniu do ww. w okresie następującym po rozwiązaniu stosunku pracy z oskarżoną, a w konsekwencji dot. istnienia szkody po stronie pokrzywdzonego banku,
- wadliwe ustalenia dot. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez oskarżoną M. M. w zakresie dot. udzielonych przez banku kredytów, a tym samym błędnego ustalenia, że dopuściła się zarzuczanych jej przestępstw z art.296 1 i 3 kk,

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art.442 § 3 kpk, poprzez przypisanie oskarżonej popełnienia przestępstw oszustwa, w sytuacji gdy opis czynów nie odpowiada ustawowym znamionom tego typu przestępstwa, a nadto brak jest wykonania wiążących wskazań sądu odwoławczego w zakresie zasadności rozważenia odmiennej kwalifikacji prawnej zarzuczonych oskarżonej przestępstw oszustwa,

5. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.413 § 1 pkt 4 oraz § 2 pkt 1 kpk, poprzez wydanie wyroku wewnętrznie sprzecznego przyjmującego w odniesieniu do tych samych operacji bankowych

i analogicznych zarzutów stawianych w tym zakresie współoskarżonym, że oskarżona M. M. (1) jednocześnie kierowała działalnością współoskarżonych (pkt 1 wyroku), jak również pozostawała z nimi w relacji współsprawstwa (pkt 8, 18, 23 wyroku),

6. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7 kpk, poprzez dowolne i bezkrytyczne przyjęcie, że (1) oskarżona doprowadziła pracowników banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779,59 zł; w sytuacji gdy kwota ta została ustalona przez biegłą M. Ś. w sposób niestanowczy, bez posiadania istotnych dla ustaleń w sprawie dokumentów, w szczególności dokumentacji źródłowej dot. rachunków klientów oraz regulacji wewnętrznych banku, a także (2) dowolne uznanie, że doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.497,78 zł; w sytuacji gdy z uwagi na przeksięgowania w ramach tego samego rachunku bankowego, do żadnych negatywnych konsekwencji dla banku nie doszło, (3) a także, że oskarżona doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.497,78 zł;

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez :

- brak dokonania jakichkolwiek ustaleń dotyczących „wprowadzenia pracowników banku w błąd” jako znamienia przestępstwa oszustw zarzuconych i przypisanych oskarżonej M. M. (1) (pkt 1, 4, 5 wyroku),
- brak dokonania jakichkolwiek ustaleń dotyczących sprawstwa kierowniczego oskarżonej w zakresie ustalenia, jakim pracownikom wydawała polecenia i czego dotyczyły w odniesieniu do poszczególnych operacji bankowych, stanowiących przedmiot zarzutu stawianego oskarżonej, a także w jaki sposób miała ona równocześnie działać „wspólnie i w porozumieniu” z innymi osobami,
- wadliwe ustalenie, jakoby oskarżona doprowadziła pracowników banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.963.779,59 zł; a tym samym dopuściła się zarzuconych jej przestępstw oszustwa,
- wadliwe ustalenie, jakoby oskarżona doprowadziła M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.472.388,66 zł; a tym samym dopuściła się zarzuconych jej przestępstw oszustwa,
- wadliwe przyjęcie, że oskarżona doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.497,78 zł; i brak w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń, błędne przyjęcie, że doprowadziło to do uzyskania przez kogokolwiek korzyści majątkowej przy jednoczesnym pominięciu w tym zakresie stwierdzeń biegłej Ś. dot. konsekwencji przeksięgowania dokonywanych w ramach systemu jednego banku,

8. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.193 § 1 kpk w zw. z art.201 kpk, poprzez błędną ocenę opinii sporządzonych przez biegłą M. Ś., polegającą na dokonywaniu ustaleń w sprawie z pominięciem, wniosków wynikających ze sporządzonej opinii, bez wyjaśnienia przyczyn takiego sposobu orzekania, a nadto uznania opinii i jej wniosków za pełne i stanowcze, w sytuacji gdy biegła wielokrotnie wskazywała na braki w udostępnionej jej dokumentacji i w konsekwencji oddalenie wniosków o sporządzenie opinii uzupełniającej, a nadto zaniechanie uzupełnienia informacji istotnych dla sprawy w oparciu o inne źródła dowodowe niż wyłącznie informacje pochodzące z pokrzywdzonego banku,

9. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.193 § 1 kpk w zw. z art.201 kpk w zw. z art.410 kpk, mającą wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego i dokonywaniu ustaleń faktycznych opinii biegłego J. K. (3) z dnia (...) a w szczególności brak skonfrontowania ustaleń tego biegłego z wnioskami wynikającymi z opinii biegłej M. Ś. z dnia (...) z powołaniem się na rzekomo niepełny charakter tej opinii, w sytuacji, gdy powołany przez Sąd na poparcie tej tezy argument jest oczywiście błędny, a w konsekwencji nieuwzględnienie przy orzekaniu w sprawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej,

10. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7 kpk, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę

dowodów z wyjaśnień współoskarżonych, w szczególności oskarżonego D. O. oraz G. K., pomijającą w szczególności uwzględnienie, że mają one charakter pomawiających wyjaśnień i winny z tego względu być poddane wyjątkowo wnikliwej analizie,

11. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7 kpk w zw. z art.4 kpk w zw. z art.410 kpk, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę dowodów z zeznań świadków oraz zebranych w sprawie dokumentów, z pominięciem okoliczności korzystnych dla oskarżonej oraz konieczności oceny całokształtu materiału dowodowego,

12. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art.424 § 1 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia, a szczególności pomijając przy dokonywaniu ustaleń faktycznych okoliczności istotne z punktu widzenia realizacji znamion zarzuconych oskarżonej przestępstw oraz przedstawiając ocenę materiału dowodowego w sposób nie pozwalający na ustalenie, na jakich dowodach oparte zostało rozstrzygnięcie i dlaczego sąd nie uznał dowodów przeciwnych.

Reasumując, obrońca wniósł o:

1. uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w P., ewentualnie :

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzuconych jej czynów.

Obrońca oskarżonej A. R. (1) adw. R. K. zaskarżył ww. wyrok w całości na korzyść oskarżonej A. R. (1).

Skarżący zarzucił sądowi I instancji rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art.7 kpk, mającą wpływ na treść wyroku, polegająca na stwierdzeniu, wynikającym z pobieżnej oceny zgromadzonych dowodów, że A. R. (1) dopuściła się zarzucanych jej czynów w sytuacji, gdy jako pracownik banku nigdy nie podejmowała jakichkolwiek działań sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym, a wszelkie działania, które są obecnie przedmiotem postępowania, wykonywała na polecenie swojej przełożonej M. M. (2), będąc zapewniona o ich prawidłowości.

Reasumując, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.

Obrońca oskarżonej J. K. (1) adw. A. S. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej.

Skarżący ten zarzucił sądowi I instancji :

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, skutkujący obrazą przepisu prawa materialnego oraz przepisów postępowania, tj. art.46 § 1 kk w zw. z art.5 § 2 kpk przejawiający się w poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegających na nieprawidłowym przyjęciu powstania szkody oraz jej wysokości oraz przypisaniu oskarżonej odpowiedzialności za szkodę oraz obowiązku jej naprawienia, w sytuacji której ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wynika aby szkoda powstała oraz oskarżona była odpowiedzialna za jej wystąpienie,

2. obrazę prawa materialnego tj. art.271 § 1 kk w zw. z art.115 § 4 kk, poprzez ich wadliwe zastosowanie w sytuacji, w której oskarżona nie wypełniła swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego w rozumieniu ww. przepisów, gdyż oskarżona nie posiada statusu „funkcjonariusza publicznego” oraz „innej osoby”, która może być wystawcą dokumentu o jakim mowa w treści art.115 § 14 kk, w konsekwencji nie mogła być podmiotem tego przestępstwa, z kolei generowane przez oskarżoną potwierdzenia sald w toku wykonywania obowiązków pracowniczych nie posiadały przymiotu dokumentu o jakim mowa w treści ww. przepisów,

3. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art.286 § 1 kk poprzez jego wadliwe zastosowanie w sytuacji której ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, (...) Banku (...) S.A. O. w P., opinii biegłej M. Ś. wynika, że oskarżona nie podejmowała żadnych decyzji związanych z udzielaniem kredytów

klientów banku oraz w zakresie merytorycznej oceny zleconych operacji bankowych przez dysponentów rachunków, w konsekwencji nie spowodowała szkody oraz nie odniosła żadnej korzyści majątkowej, aby móc przypisać jej zamiar bezpośredni w popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa oraz działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

4. obrazę przepisów postępowania tj. art.7 kpk w zw. z art.410 kpk mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, przejawiającą się w pominięciu części dowodów zgromadzonych w toku postępowania stanowiących podstawę wyrokowania: dowodu z opinii biegłego J. K. (4) oraz Zarządzenia nr (...) Banku (...) S.A. O. w P. z dnia (...) w sprawie wprowadzenia (...) Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w P.”, w sytuacji której zakres obowiązków oskarżonej wynikający ze struktury organizacyjnej Banku dowodzi, iż oskarżona dopuściła się jedynie nieprawidłowego potwierdzenia salda rachunku bankowego co jest czynnością cywilnoprawną, a nie publicznoprawną, a jej czyn stanowił naruszenie zasad rachunkowości oraz co najwyżej przepisów prawa bankowego w tym regulaminu banku, w konsekwencji czyn oskarżonej nie może stanowić podstawy do przypisania jej odpowiedzialności karnej oraz spowodowania szkody na rzecz banku,

5. obrazę przepisów postępowania tj. art.7 kpk w zw. z art.424 kpk mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dowolne przyjęcie, wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, że zeznania świadka R. G. i wyjaśnienia oskarżonego D. O. są w pełni wiarygodne, a opinia biegłej sądowej M. Ś. jest wiarygodna w części dotyczącej, działań przez oskarżoną na szkodę banku, w sytuacji której ustaleniom sądu towarzyszył brak wszechstronnego zbadania czy szkoda powstała i w jakim rozmiarze oraz jaki był udział oskarżonej w jej ewentualnym powstaniu, z kolei zeznania oraz wyjaśnienia ww. osób nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach zgromadzonych w toku postępowaniu.

Reasumując, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej B. M. (1) adw. J. K. (5) zaskarżył wyrok w całości co do czynów opisanych w pkt XX, XXI, XXII orzeczenia.

Zarzucił sądowi I instancji :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, iż :

a) oskarżona B. M. (1) dopuściła się przestępstwa wyłudzenia kredytu, opisanego w pkt XXI, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) /P., pomimo iż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż kredyt ten został udzielony oskarżonej celem spłaty (...) Spółki (...), z dnia (...) przy pełnej wiedzy pracowników (...) /P., co do możliwości spłaty zadłużenia,

b) szkoda wynosi 5.172.719,19 zł; pomimo, iż brak jakiegokolwiek uzasadnienia w tym zakresie, przy jednoczesnym pominięciu faktu, iż na koncie osobistym B. M. została zabezpieczona kwota 3.100.000 zł; i przebiegająca na konto rozliczeń, do zakończenia postępowania karnego,

2. obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art.410 kpk w zw. z art.7 kpk która miała wpływ na treść orzeczenia,

a) polegająca na błędnej ocenie materiału dowodowego, wyjaśnień świadka L. S. oraz przez przypisanie oskarżonej B. M. czynu opisanego w pkt XX, co pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego,

b) polegającą na przyjęciu, iż oskarżona dopuściła się przestępstwa przywłaszczenia samochodów osobowych wymienionych w pkt XXII, pomimo iż ze zgromadzonego materiału dowodowego, pisma (...) /P., wynika, iż przedmiotowe pojazdy zostały przejęte przez syndyka masy upadłościowej (...) sp. z o.o.,

Reasumując, wniósł o:

1. o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów,

ewentualnie, z ostrożności procesowej

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A. adw. W. K. (3) zaskarżył wyrok na niekorzyść wszystkich oskarżonych w części dot. orzeczenia środka karnego w pkt 42 oraz w części dot. zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego kosztów z tytułu ustanowienia pełnomocnika w pkt 44.

Zarzucił on sądowi I instancji naruszenia prawa materialnego, a mianowicie:

1. art.46 § 1 kk polegające na niezastosowaniu przepisów prawa cywilnego tj. art.441 § 1 kc i braku orzeczenia o solidarnym obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz banku (...) S.A. wobec oskarżonych M. M. (2), A. R. (1), D. O., J. K. (1), B. M. (1) w kwocie 5.172.719,19 zł;

2. art.46 § 1 kk polegające na braku orzeczenia o solidarnym obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz banku (...) S.A. wobec oskarżonych G. K. oraz W. S.,

3. § 14 ust.2 pkt 3 i pkt 5 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia (...) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – przez nieuwzględnienie postępowań przed wszystkimi dotychczasowymi instancjami, w tym nieuwzględnienie wynagrodzenia z tytułu wszystkich dotychczasowych rozpraw, przy zasądzeniu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu.

Reasumując, pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. orzeczenie obowiązku częściowego naprawienia szkody wobec oskarżonych M. M. (2), A. R. (1), D. O., J. K. (1), B. M. (1), G. K., W. S. w kwocie 5.172.719,19 zł; solidarnie,

2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonemu bankowi z uwzględnieniem postępowań przed wszystkimi dotychczasowymi instancjami w niniejszej sprawie, z uwzględnieniem ilości odbytych rozpraw,

3. a nadto o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu za postępowanie przed sądem II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się w znacznym zakresie uzasadnione, co doprowadziło finalnie do uchylenia zaskarżonego wyroku

w przeważającej części i przekazania w tym zakresie przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania. Podejmując w pkt 3 wyroku z dnia (...) taką decyzję sąd odwoławczy miał na względzie treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...) (vide:(...)), który wskazywał,

że skoro spośród przepisów wymienionych w art.36 pkt 2 ustawy z dnia

(...) r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U. poz. 1247 z późn. zm.), unormowania art.437 § 2 kpk nie zostały zmienione w następnej ustawie nowelizacyjnej, to oczywiste jest, iż w sprawach, w których akt oskarżenia skierowano do sądu przed dniem (...) (i sprawa nie została zakończona do dnia (...)), wymienione przepisy, aż do prawomocnego zakończenia postępowania, mają zastosowanie w ich brzmieniu obowiązującym przed tą datą. Sytuacja taka miała właśnie miejsce w niniejszej sprawie, w której akt oskarżenia skierowano do Sądu jeszcze w dniu (...) (vide: k.5544 – tom 28). Jednocześnie sprawa ta nie została zakończona przed dniem (...) co oznacza że przepis art.437 § 2 kpk należało stosować w wersji obowiązującej przed (...) ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów apelacji Sąd Apelacyjny pragnie zaznaczyć, że karalność części czynów objętych przedmiotowym aktem oskarżenia **przedawniła** się z uwagi na upływ czasu. Okoliczność ta odnosi się do czynów z **art.271 § 1 kk** przypisanych w pkt 12, 13, 14, 19, 24 wyroku z dnia (...). dot. A. R. (1), D. O. i J. K. (1) (odpowiednio pkt X, XI, XII, XIV, XVI aktu oskarżenia) oraz z **art.284 § 2 kk** w pkt 38 dot. B. M. (1)

(odpowiednio pkt XXI aktu oskarżenia – zarówno w akcie oskarżenia, jak

i w wyroku nie zastosowano art.294 § 1 kk). Były to bowiem przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W myśl art.101 § 1 pkt 3 kk karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 10. Z kolei przepis art.102 kk wydłuża karalność ww. przestępstw o kolejne 10 lat, jeżeli w okresie, o którym mowa w art.101 kk wszczęto postępowania. Zważywszy na fakt, że ww. czyny miały miejsce odpowiednio(...) (X), w (...) (XI, XIV, XVI), (...) (XII)

i w (...) obowiązkiem sądu odwoławczego było uchylenie zaskarżonego wyrok w ww. części i umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art.17 § 1 pkt 6 kpk (pkt 2 wyroku). Jednocześnie na podstawie art.632 pkt 2 kpk w zw. z art.634 kpk kosztami procesu za obie instancje

w tym zakresie obciążono Skarb Państwa (pkt 3 wyroku). Wobec powyższe zbędne było już odnoszenie się do zarzutów obrońców oskarżonych

A. R., J. K. i B. M. w zakresie w jakim kwestionowali zaskarżony wyrok w części dot. ww. czynów.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońców sąd odwoławczy podzielił ten dot. naruszenia **art.424 § 1 i 2 kpk** (pkt 12 apelacji obrońcy oskarżonej M. M., pkt 5 apelacji obrońcy oskarżonej J. K.). Zgodnie z treścią cyt. przepisu uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe:

1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku.

Sąd Apelacyjny w P. w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę pragnie zaznaczyć, że nie jest zwolennikiem przerostu wymagań stawianych sądom w pisemnym motywowaniu wyroku, które to wymagania – zwłaszcza w wyniku błędnej praktyki także sądów odwoławczych – zbliżają ten aspekt procedowania do granic nonsensu. Nawet jednak tolerancja w tym zakresie nie upoważnia do uproszczeń uniemożliwiających kontrolę instancyjną. Z taką sytuacją sąd odwoławczy miał właśnie do czynienia w niniejszej sprawie. Niestety dokument przedłożony sądowi odwoławczemu w znacznym zakresie tych minimalnych wymogów nie spełnia. Zawiera przy tym sprzeczności pomiędzy treścią wyroku a jego uzasadnieniem (np. w pkt IV, VII i 4, 9 wskazano kwoty 2.497,78 zł a w uzasadnieniu 24.591,78 zł; z kolei w pkt XIX tiret 1 i 2 wskazano kwoty 4.000.000 zł; i 2.250.000 zł; a w uzasadnieniu odpowiednio 3.000.000 zł; i 2.570.000 zł;) a także zapisami samego uzasadnienia w różnych jego częściach (dot. ww. czynu zarzucanego

M. M. i A. R. w pkt IV i VII i kwot tam przyjętych). Brak staranności dotyczy także numeracji umów kredytowych przywoływanych zarówno w wyroku jak i uzasadnieniu czy choćby błędnych odniesień

w uzasadnieniu co poszczególnych czynów przypisanych oskarżonej

B. M. (dot. odmiennej numeracji w wyroku i uzasadnieniu). Największe zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego odnoszą się jednak do kwestii wyjaśnienia przyjętej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym. O ile rozważania teoretyczne nie budzą żadnych zastrzeżeń i są jak najbardziej słuszne to tej pozytywnej opinii nie można niestety rozciągnąć na wywoły dot. zachowania poszczególnych podsądnych w realiach niniejszej sprawy. Trudno też pominąć, że do zaskarżonego wyroku po raz kolejny przeniknęły błędy popełnione już na etapie formułowania aktu oskarżenia w zakresie redakcji poszczególnych zarzutów. Uchybienie to o tyle dziwi, że uchylając uprzednio wyrok Sądu Rejonowego sąd odwoławczy (Sąd Okręgowy w P.) dał precyzyjne wytyczne co do dalszego biegu postępowania w tym zakresie. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odsyła więc przede wszystkim do s.66-67 uzasadnienia w sprawie IV Ka 1731/10 i s.35-36 uzasadnienia w sprawie

IV Ka 179/11. W myśl art.442 § 3 kpk zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania mogą dotyczyć wyłącznie dowodów i innych czynności, które powinny być przeprowadzone, lub okoliczności, które należy wyjaśnić. Wskazania sądu odwoławczego nie mogą jedynie dotyczyć sposobu oceny poszczególnych dowodów. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku z dnia (...) dowodzi, że wytyczne, o których była mowa zostały zbagatelizowane a niektóre błędy powielone (np. wskazana powyżej rozbieżność kwot z zarzutu nr 4 została już wytknięta na s.42 uzasadnienia

w sprawie (...)). Spowodowało to, że dostrzeżone i prawidłowo zdefiniowane już uprzednio problemy procesowe istniejące w niniejszej sprawie nie zostały należycie rozwiązane. Zasadnym okazał się zatem zarzut naruszenia art.413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art.442 § 3 kpk podniesiony

w apelacji obrońcy oskarżonej M. M. w pkt 4.

W pkt I, VI, XIII, XV oskarżonym zarzucono popełnienie (przy zastosowaniu art. 18 § 1 kk [pkt I] i art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk) przestępstw oszustwa. Z kolei w pkt 1, 8, 18, 23 czyny te zostały im przypisane. W myśl **art.286 § 1 kk** odpowiedzialność w tym zakresie ponosi ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W doktrynie podkreśla się, że czynność sprawcza polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Doprowadzenie należy tu rozumieć jako wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia (vide: Oczkowski, Oszustwo, s.9 i nast.; Oczkowski [w:] System, t. 9 s.128 i nast.). Nie każde jednak doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi oszustwo w rozumieniu art.286 § 1 kk. To ostatnie zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając

w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Okoliczności niniejszej sprawy pozwalają zawęzić ewentualny zakres działania do dwóch pierwszych spośród ww. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ta postać oszustwa nazywana bywa „oszustwem czynnym” (vide: Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1133). Opis znamion oszustwa nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić w błąd daną osobę. Ustawa nie zawiera więc w tym zakresie żadnych ograniczeń. Należy zatem przyjąć, że wprowadzenie w błąd możliwe jest więc przy wykorzystaniu wszelkich sposobów i metod, które doprowadzą do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Wprowadzenie w błąd może następować także za pomocą tzw. faktów konkludentnych, tj. takiego zachowania sprawcy, z którego pokrzywdzony sam ma według zamiaru sprawcy wysnuć błędne wnioski. Analogicznie może przybierać postać przemilczenia, a więc nieprzekazania przez sprawcę informacji dotyczących prawdziwego stanu rzeczy. Z kolei wyzyskanie błędu zachodzi wtedy, kiedy pokrzywdzony już ma błędne wyobrażenie o rzeczywistości, sprawca zaś wyobrażenie to wykorzystuje (vide: Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1133). Takim właśnie zachowaniem jest np. doprowadzenie do wypłaty z rachunku bankowego z wykorzystaniem niewiedzy pracownika banku o braku pokrycia na rachunku (vide: analogicznie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28.02.1995r., II AKr 2/95). Bezsporne jest, że niekorzystne rozporządzenie mieniem to takie, które powoduje uszczerbek w istniejącym majątku pokrzywdzonego (*damnum emergens*) lub umniejszenie przyszłych zysków (

lucrum cessans). Na gruncie art.286 § 1 kk za niekorzystne można uznać nawet takie rozporządzenie mieniem, które nie powoduje bezpośrednio rzeczywistego uszczerbku lub nieuzyskania spodziewanych korzyści, lecz także o rozporządzenie powodujące powstanie lub zwiększenie niebezpieczeństwa zaistnienia takich negatywnych konsekwencji (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 29.10.2020r., V CSK 69/19). Rozporządzenie, o którym mowa może polegać również na przyjęciu określonych zobowiązań majątkowych. Powstanie samej szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 30.08.2000r. V KKN 267/00). Dla zaistnienia oszustwa musi przy tym istnieć związek przyczynowo-skutkowy między zachowaniem się sprawcy a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego. W orzecznictwie podkreśla się także (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 26.10.2020r., II KK 305/19), że znamieniem przestępstwa oszustwa jest wyłącznie obiektywna „niekorzystność” rozporządzenia mieniem. Sprawca musi zatem działać

w zamiarze bezpośrednim i do tego kierunkowym. Dla dokonania oszustwa nie ma natomiast znaczenia, czy sprawca w rzeczywistości osiągnął wspomnianą korzyść (z tego też powodu argument podnoszony przez obrońcę oskarżonej J. K. na s.8 apelacji nie ma znaczenia dla kwestii sprawstwa z art.286 § 1 kk), ale niezbędne jest by sprawca doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przy pomocy jednego z ww. sposobów. Jedynie takie zachowanie spełnia kryteria oszustwa. Wszelkie inne sposoby wywołania skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem pozostają poza zakresem kryminalizacji z art.286 § 1 kk. Sąd Okręgowy w treści wyroku przyjmuje z kolei – oprócz celu osiągnięcia korzyści majątkowej – że oskarżeni działali „w celu ukrycia wysokości zadłużeń i straty banku”. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku (s.2-3, 95) daje podstawy do przyjęcia, że sąd meriti to ten ostatni element traktował w istocie jako motyw działania oskarżonych. Wątpliwości nasuwa także przyjęty sposób działania ww. a mianowicie „dokonywanie nieuprawnionych operacji bankowych polegających na przeksięgowaniu różnych kwot z rachunków depozytowych”, co pozostaje w opozycji do sposobów przyjętych przez ustawodawcę i omówionych powyżej. Nie określono zatem prawidłowo nie tylko kwestii zamiaru z jakim działali oskarżeni, ani nie wyjaśniono w jaki sposób ww. schemat postępowania oskarżonych odpowiada znamionom z art.286 § 1 kk, W uzasadnieniu próżno szukać odpowiedzi na pytanie np. kogo oskarżeni wprowadzili w błąd lub czyj błąd wyzyskali by doprowadzić pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia. Sąd Apelacyjny nie ma tu nadmiernych oczekiwań, jednakże nie może pomijać, że tego rodzaju ustaleń w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku po prostu brak. Z tego też powodu sytuacji tej nie zmienia lakoniczne uzupełnienie w pkt 1, 8, 18, 23 części rozstrzygającej, że oskarżeni „doprowadzili pracowników (...) (obecnie (...) Bank (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem”,

w sytuacji gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nadal nie wynika kogo sąd meriti miał na myśli i w jaki sposób - określony w art.286 § 1 kk - to nastąpiło. Jest to ustalenie kluczowe, albowiem dla oceny, czy rozporządzenie mieniem np. osoby prawnej w postaci banku było wynikiem wprowadzenia

w błąd, czy też wyzyskania błędnego przeświadczenia o rzeczywistości, konieczne jest zbadanie świadomości osób fizycznych podejmujących decyzje w jej imieniu. W tym miejscu należy też zaznaczyć, że dla wypełnienia znamion występku określonego w art.286 § 1 kk, a popełnionego na szkodę osoby prawnej (np. banku), niekorzystne rozporządzenie mieniem musi być wprawdzie rezultatem wprowadzenia w błąd (ewentualnie wykorzystania błędu), to jest musi z tym wprowadzeniem w błąd (wyzyskaniem błędu) pozostawać w więzi przyczynowej, co nie oznacza koniecznej jedności (tożsamości) tej osoby fizycznej, działającej w imieniu osoby prawnej, która została wprowadzona w błąd (której błąd wyzyskano) i tej osoby fizycznej, która - jako upoważniona do podejmowania decyzji majątkowych - dokonała niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Reguła powyższa jest aktualna niezależnie od tego, czy wprowadzającym w błąd (wyzyskującym pozostawanie w błędzie) jest tzw. extraneus (to jest sprawca oszustwa działający

„z zewnątrz”), czy też tzw. intraneus (to jest sprawca oszustwa będący osobą tkwiącą w strukturach pokrzywdzonej osoby prawnej). Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w uzasadnieniu postanowienia z dnia (...)Przy działaniu wspólnym oczywistym jest,

że należy określić na czym polegała rola poszczególnych współsprawców przestępstwa. W tym miejscu bez odpowiedzi pozostaje także naturalne pytanie w jaki sposób Sąd Okręgowy ustalił krąg podmiotów pokrzywdzonych. Oczywistym jest bowiem, że pokrzywdzonym może być wyłącznie podmiot określony na podstawie kryteriów zawartych w art.49 § 1-2 kpk. W realiach niniejszej sprawy jest nim właściciel środków pieniężnych na rachunkach depozytowych. Również

w tym zakresie sąd I instancji nie poczynił wyczerpujących ustaleń. Dopiero ewentualne, pozytywne zweryfikowanie działań oskarżonych na tle znamion z art.286 § 1 kk pozwoli przypisać im sprawstwo i winę w zakresie oszustwa. Niestety poczynione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważania na taką analizę nie pozwalają. Konieczne zatem było uchylenie tegoż orzeczenia i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny nie przesądza jakiegokolwiek rozstrzygnięcia w przyszłości, jednakże podziela cyt. już uprzednio wywód sądu odwoławczego w sprawie (...) (s.66) co do celowości rozważenia alternatywnej kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonych w tym zakresie. Jeżeli niemożliwe będzie przypisanie im przestępstwa z art.286 § 1 kk pozostanie rozważenie zastosowania art.296 § 1 i 3 kk lub art.284 § 2 kk w zw. z art.294 § 1 kk. W tym miejscu wypada odnieść się dodatkowo do kilku dodatkowych okoliczności, które ułatwią podjęcie prawidłowej decyzji procesowej w przyszłości. Po pierwsze zgodzić się należy także z autorem apelacji z dnia (...), który w pkt 5 wytknął Sądowi Okręgowemu sprzeczności w przyjętych ustaleniach faktycznych odnoszących się do jego mandantki. Oskarżona M. M. (1) miała bowiem z jednej strony kierować działalnością współoskarżonych (pkt 1 wyroku), a z drugiej jednocześnie działać z nimi wspólnie i w porozumieniu (pkt 8, 18, 23 wyroku). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest wyjaśnienia tego rodzaju konstrukcji prawnej. Krytycznie należy także ocenić ustalenia faktyczne dot. wysokości szkody a w zasadzie ich brak. To ostatecznie pojęcie używano zamiennie z terminem „straty” bez odpowiedniej refleksji, co już uprzednio sygnalizował sąd odwoławczy na s.59 uzasadnienia w sprawie (...) Także i w tym wypadku prawidłowe, teoretyczne rozważania Sądu Okręgowego na s.103 uzasadnienia wyroku nie znalazły odzwierciedlenia w realiach sprawy. W rozważaniach prawnych sądu meriti kwestia ta de facto nie zaistniała, co słusznie podnosił także obrońca oskarżonej J. K. (1) na s.3-4 apelacji z dnia (...) Nie można zatem odtworzyć toku rozumowania sądu meriti w tym zakresie. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na ustalenie co i dlaczego uznano za szkodę majątkową poszczególnych podmiotów. Jedyne ślad w tym zakresie stanowi ocena opinii biegłych (s.64-65). Zgodzić się także należy ze skarżącymi, że jest ona dowolna a przez to niezadawalająca i nie znajduje ochrony w treści art.7 kpk. Twierdzenie, że opinia J. K. (7) nie zasługuje na wiarę albowiem jest niepełna, jest nieprzekonywujące w sytuacji gdy sąd I instancji nie wskazuje wyczerpująco powodów, dla których ekspertyzę tę zdyskwalifikował jako przydatną dla ustaleń w sprawie. Lakoniczność ocen zawartych

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w tym zakresie powoduje, że wywód ten jest wadliwy. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił przy tym dlaczego uznał ww. opinię za niepełną. Sąd Apelacyjny w P. w pełni podziela pogląd (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia (...)), że opinia jest „niepełna”, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub jeżeli nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Natomiast opinia „niejasna” to taka, której sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami. Z kolei do wewnętrznej sprzeczności opinii dochodzi wówczas, gdy wnioski biegłego wzajemnie się wykluczają lub gdy wnioski nie przystają do wyników badań przeprowadzonych przez biegłego (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2008r., II KK 19/08). Zdawkowe powoływanie się jedynie na fakt, że biegła M. Ś. dysponowała ponoć pełniejszym materiałem dowodowym nie budzi zaufania w sytuacji, w której sąd nie wskazuje jakież to materiały ma na myśli. Twierdzenie to nie poddaje się zatem weryfikacji instancyjnej i słusznie jest kontestowane na s.22-23 apelacji obrońcy oskarżonej M. M.. Sąd odwoławczy nie podziela bynajmniej stanowiska co do szczególnie dodatniej wartości dowodowej opinii M. Ś. jakie zawarto na s.64-65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, skoro biegła samokrytycznie przyznała (s.13 opinii na k.10649), że nie potrafi określić na czym polega szkoda: „... biegły z dziedziny finansów nie posiada wystarczającej wiedzy prawniczej, aby zdefiniować pojęcie szkody

w rozumieniu praw karnego bądź cywilnego...”. Z tego też powodu przyjęła w tym zakresie założenia hipotetyczne (np. s.29, 42 opinii na k.10665, 10678). Biegła stwierdziła nawet, że „... same nielegalne przeksięgowania szkody jeszcze nie wyrządzają, szkoda powstaje dopiero wówczas gdy środki nielegalnie przeksięgowane wpływają poza system (...) /P. ...” (s.50 opinii na k.10686). Nawet w tym zakresie Sąd Okręgowy nie rozliczył

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – w kontekście poszczególnych zarzutów – przyjętej przez siebie szkody. Jeżeli uwzględni się przy tym, że ta sama biegła podnosiła niekompletność dokumentacji stanowiącej podstawę opinii (s.51

opinii), nie miała wiedzy na temat np. ściągłości poszczególnych kredytów (s.41, 48, 50-51 opinii na k.10677, 10684, 10686-10687), obiegu dokumentów w przedmiotowym banku (vide: k.10992), czy też zakresu obowiązków poszczególnych oskarżonych w procesie podejmowanych decyzji (vide: k.11041), bądź procedur obowiązujących ówczynie w (...) (s.43-44, 49 opinii na k.10679-10680, 10685, 10861) to czynienie na podstawie jej wypowiedzi kategoriycznych ustaleń faktycznych

a następnie ocen prawnych jest wysoce ryzykowne. Nie sposób przy tym zgodzić się z sądem I instancji, że przedmiotowa ekspertyza była w tej sytuacji jasna, pełna, a w szczególności niekwestionowana przez strony. Oczywistym jest, że ostateczna decyzja w zakresie co i w jakim zakresie stanowi szkodę należy do sądu orzekającego, jednakże stanowisko takie wymaga należytego uzasadnienia w realiach sprawy. Wywód Sądu musi się bowiem poddawać kontroli instancyjnej, co trafnie postulował np. autor apelacji z dnia (...) (vide: s.6-7). Inaczej – tak jak w rozpoznawanej sprawie – zarówno sąd odwoławczy, jak i strony pozbawione są możliwości weryfikacji toku rozumowania sądu meriti.

Brakami, o których mowa powyżej dotknięte są także kolejne zarzuty dot. przestępstw oszustwa dot. oskarżonych M. M. (2)

i A. R. (1) zawarte w pkt IV, V, VII, VIII części wstępnej

i w pkt 4, 5, 9, 10 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Także i w tym wypadku lektura wyroku i jego uzasadnienia nie dają możliwości ustalić jakim sposobem określonym w **art.286 § 1 kk** posłużyły się ww. oskarżone. Sąd Okręgowy sprowadził działanie ww. do podpisania poleceń przelewu nie podejmując trudu wykazania czy wypełnia to znamiona wprowadzenia w błąd, czy ewentualnie wyzyskania błędu. Także i w tym wypadku nie określono wobec kogo oskarżone miałyby podejmować działania określone w cyt. przepisie. Wątpliwości budzi także sposób redakcji obu zarzutów, zwłaszcza tego dot. czynu z (...) (pkt IV i VII). Wynika z niego, że oskarżone przelewając kwotę 2.497,78 zł; na konto przychodów (...) /P. działały jednocześnie na szkodę ww. banku. Rację ma przy tym autor apelacji z dnia (...), że ustalenia faktyczne w tym zakresie zwarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są nie tylko wybitnie szcążkowe ale i do tego sprzeczne z treścią wyroku. Uwaga ta odnosi się do sygnalizowanej na wstępie rozbieżności w zakresie kwot (w wyroku 2.497,78 zł; a w uzasadnieniu na s.32 - 24.591,78 zł; - k.11215). Analogicznie nie zrekonstruowano na czym polegać miało oszustwo opisane w pkt V i VIII części wstępnej wyroku, którym pokrzywdzeni mieli zostać jednocześnie Bank (...) /P. oraz M. B.. Także i w tym wypadku na s.4 uzasadnienia powielono jedynie opis ww. czynów, który nie odpowiadał (w tej postaci) znamionom ustawowym z art.286 § 1 kk, wskazanym powyżej. Wynika z niego jedynie, że oskarżone bez dyspozycji M. B. przelały kwotę 1.472.388,66 zł; na rachunek M. K. (1) (w pkt V wyroku omyłkowo wpisano (...)). Także więc i w tym zakresie zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli odwoławczej. Niestety brak jest również analizy możliwości alternatywnego zastosowania wobec oskarżonych przepisów art.296 § 1 i 3 kk, czy też art.284 § 2 kk w zw. z art.294 § 1 kk. Z uwagi na wartość szkody deklarowanej w zarzucie ta ostatnia uwaga odnosi się rzecz jasna wyłącznie do czynu opisanego pkt V i VIII zaskarżonego wyroku.

Niestety także w zakresie czynów z **art.296 § 1 i 3 kk** w zw.

z art.12 kk, czy też z art.18 § 1 kk w zw. z art.296 § 1 i 3 kk w zw. z art.12 kk przypisanych oskarżonym M. M. (1), A. R. (1), G. K. i W. S. w pkt 2, 3, 11, 28 i 32 zaskarżonego wyroku zaistniały uchybienia uniemożliwiające utrzymanie ww. orzeczenia. Na wstępie wymaga przypomnienia, że odpowiedzialności na tej podstawie podlega ten, kto, będąc obowiązany na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień lub niedopełnienie ciążącego na nim obowiązku, wyrządza jej znaczną szkodę majątkową (§ 1). Z kolei § 3 omawianego przepisu odnosi się do sprawcy przestępstwa określonego w § 1 lub 2, który wyrządza szkodę majątkową w wielkich rozmiarach. W doktrynie podkreśla się (vide: Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, publ. WKP 2020), że istotą czynu jest wyrządzenie znacznej szkody majątkowej w następstwie nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków. Zachowanie się sprawcy czynu zabronionego z art.296 kk wyznaczają trzy elementy:

1. formalna, szczególna powinność określonego zachowania się na rzecz pokrzywdzonego;

2. nadużycie swoich uprawnień lub niedopełnienie obowiązków;

3. powstanie szkody majątkowej w mieniu pokrzywdzonego jako wynik realizacji przez sprawcę znamion czynnościowych.

Wszystkie te elementy muszą wystąpić łącznie, a pomiędzy nimi powinien istnieć związek przyczynowo-skutkowy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 5.09.2012r., II AKa 155/12). Rację ma zatem obrońca oskarżonej J. K. domagający się w tym zakresie stosownego wyводу od sądu meriti (vide: s.4 apelacji z dnia (...)). Szczególna powinność określonego zachowania się sprawcy na rzecz pokrzywdzonego powinna znajdować swoje źródło w przepisie ustawy, decyzji właściwego organu lub umowie dotyczącej zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Wymagane jest tu formalne upoważnienie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 25.04.2012r., II AKa 101/12). Wyrządzenie szkody musi nastąpić przez nadużycie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Różnica między znamionami „nadużyciem uprawnień” a „przekroczeniem uprawnień” polega na tym, że w przypadku przekroczenia konieczne jest ustalenie, że zachowanie sprawcy nie mieściło się w granicach przyznanych mu kompetencji. Wymaga zatem wykazania,

że zachowanie się sprawcy nie mieściło się w zakresie uprawnień, że nie był on w ogóle umocowany do podejmowania takich czynności. Nadużycie uprawnień może natomiast polegać także na zachowaniu mieszczącym się formalnie w ramach posiadanych uprawnień, lecz posługiwaniu się tymi uprawnieniami niezgodnie z celem tych kompetencji, sprzecznie z racjonalnie rozumianymi zadaniami powierzonymi sprawcy. Chodzi tu więc o wadliwy wybór środków i sposobu zajmowania się sprawami mocodawcy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 13.02.2013 r., II AKa 356/12). Omawiany czyn ma charakter skutkowy. Skutek w § 1 stanowi znaczna szkoda majątkowa, a w § 3 nawet szkoda w wielkich rozmiarach. Pojęcie to obejmuje zarówno rzeczywisty uszczerbek w majątku (*damnum emergens*), jak

i utracone zyski (*lucrum cessans*) (vide: uchwała Sądu Najwyższego

z 21.06.1995 r., I KZP 22/95). Znamieniem kwalifikującym z art.296 § 3 kk jest więc wyrządzenie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach. Dla przyjęcia tej kwalifikacji niezbędne jest jednak ustalenie, że sprawca miał świadomość (przewidywał), że swoim zachowaniem może wyrządzić szkodę majątkową

w wielkich rozmiarach, i co najmniej godził się na to (vide: J. G., komentarz do art.296 kk [w:] Kodeks karny. Część szczególna..., red.

J. G., wyd. LEX 2014). Należy zatem zaznaczyć, że strona podmiotowa czynów zabronionych w § 1 oraz w § 1 w zw. z § 3 obejmuje umyślność w postaci zarówno zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego

(vide: Górniok [w:] Górniok i in., t. 2, s. 426; Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1319; Kardas [w:] Zoll III,

s. 516). W wypadku gdy sprawca wyrządza szkodę przedsiębiorstwu przez zachowanie, które nie jest związane z jego uprawnieniami lub obowiązkami, jego zachowanie nie wyczerpuje znamion czynu opisanego w komentowanym przepisie. W doktrynie stwierdza się zatem, że w wypadku gdy dopuści się np. przywłaszczenia, jego zachowanie podlega kwalifikacji z art.284 kk, a nie z art.296 kk (vide: Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1325). Przechodząc

do realiów niniejszego postępowania wypada odnotować po raz kolejny, że Sąd Okręgowy wprawdzie poczynił trafne rozważania o charakterze teoretycznym dot. istotnego przestępstwa (s.98-104 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

jednakże nie udało mu się zastosować ich w pełni prawidłowo w praktyce. Nie budziło wątpliwości, że ww. oskarżeni z racji zajmowanych stanowisk w strukturze banku (...) mieli obowiązek zajmowania się jego sprawami majątkowymi.

Okoliczność ta została jako wyjątek została odpowiednio wykazana w motywach rozstrzygnięcia sądu meriti i nie została skutecznie podważona w żadnej z apelacji. Niestety od ustalenia pozostałych przesłanek z art.296 § 1 i 3 kk Sąd Okręgowy de facto się uchylił. Powyżej wyjaśniono przystępnie, że zachowanie sprawcy ww. przestępstwa może

przybrać formę „nadużycia uprawnień” lub „niedopełnienie ciężącego obowiązku” a nadto na czym polegają różnice w tych zachowaniach. Sąd I instancji kwestii tej nie poświęcił odpowiedniej uwagi i nie uzasadnił jak zakwalifikował

działania oskarżonych. Wręcz przeciwnie, z treści wyroku (pkt II, IX, XVII, XVIII) wynika, że oskarżeni działali zarówno poprzez „niedopełnienie ciężących na nim obowiązków” ale i „przekroczenie udzielonych uprawnień”.

Brak refleksji w tym zakresie o tyle dziwi, że sąd odwoławczy zwracał już uprzednio na ww. problem uwagę na s.47 uzasadnienia wyroku

w sprawie (...) Z kolei w pkt III nie wskazano żadnej z ww. form działania. Także i w tym wypadku aktualne są zastrzeżenia co do sposobu wyliczenia szkody, czy też straty jaką przyjęto w pkt II, III, IX, XVII, XVIII i 2 zaskarżonego wyroku. W ww. zakresie można jedynie przypuszczać,

że sprowadzać się to miało do arytmetycznego zsumowania kwot wynikających z umów kredytowych, bez analizy w jaki sposób ich zawarcie skutkowało dla banku (...) S.A. szkodą (niezależnie od jej postaci). Uniemożliwia to weryfikację zachowania oskarżonych w świetle stawianych im zarzutów. Mając na względzie problemy jakie najwyraźniej napotkał sąd meriti w tym zakresie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że w doktrynie zastrzega się również, iż brak skutku w postaci wyrządzenia szkody majątkowej, przy wypełnieniu przez sprawcę pozostałych znamion występku z art.296 kk, nakłada na sąd orzekający konieczność rozważenia także czy ww. powinien ewentualnie odpowiadać za usiłowanie tego przestępstwa (vide: O. G.,

O przestępstwie nadużycia zaufania, „Prawo Bankowe” (...), s. 95).

Uchybienia, które wyliczono powyżej, a które skutkowały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia skumulowały się także w pkt 36 i 37 zaskarżonego wyroku. Dotyczyły one zarzutów z art.18 § 2 kk w zw. z **art.286 § 1 kk** w zw. z art.294 § 1 kk i art.12 kk w zw. z art.4 § 1 kk oraz z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.4 § 1 kk stawianych oskarżonej B. M.

(1) w pkt XIX i XX części wstępnej orzeczenia z dnia 10.07.2019r. Działanie oskarżonej miało polegać na podżeganiu L. S. (1) do podpisania 5 umów kredytowych, nie mając przy tym zamiaru wywiązać się

z powyższych zobowiązań (XIX) oraz na wyłudzeniu kwoty 1.000.000 zł; poprzez wprowadzenie pracowników (...)/P. co do możliwości spłaty zadłużenia. Z treści obu zarzutów można zatem jedynie wywnioskować,

że zamiarem oskarżonej było doprowadzenie pokrzywdzonego banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie w błąd. O ile z zarzutu XIX, nie wynika kogo miano wprowadzić w błąd, o tyle w pkt XX wskazano w tym charakterze ogólnie „pracownika (...)/P.”.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie sprecyzowano jednak kogo personalnie, a w przede wszystkim jak, oskarżona miała wprowadzić w błąd. Więcej, sąd meriti sam sugeruje, że uzyskanie kredytów było z kolei wynikiem powiązań B. M. (1) z M. M. (2) : „... która pomagała jej

w „załatwianiu” kredytów...” (s.98 uzasadnienia). W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy dowodził wręcz (s.105), że współoskarżeni pracownicy banku mieli świadomość co do braku realności możliwości spłaty przedmiotowych kredytów. Mieli też zdawać sobie sprawę, że nie postępują rzetelnie przy ocenie złożonych wniosków kredytowych. Wynikało to zresztą

z materiału dowodowego, na który powoływał się sąd I instancji, m.in. nie tylko z wypowiedzi świadków A. B. (vide: k.2538), L. S. (1) (vide: k.4606 oraz k.11658), czy J. B. (vide: k.10178), ale choćby w części nawet z wyjaśnień oskarżonych D. O. (vide: k.3959) i G. K. (vide: k.3886) Rodzi się zatem wątpliwość – podniesiona m.in. w pkt 1a apelacji obrońcy B. M. – czy faktycznie pracownicy (...)/P. odpowiedzialni za udzielenie kredytów na rzecz (...) Sp. z o.o. czy B. M. (1) mogli

w tej sytuacji zostać wprowadzeni w błąd, skoro mieli zdawać sobie sprawę

z sytuacji ww. kredytobiorców (spółki (...) M.). Na kwestie tę sąd odwoławczy zwracał już uwagę podczas rozpoznawania sprawy(...) Trafnie podnosił tam okoliczności, które mogłyby uniemożliwiać skazanie za przestępstwo oszustwa. Wskazywał również na konieczność rozważenia kwalifikacji alternatywnych wobec art.286 § 1 kk. Niezrozumiałe jest dlaczego Sąd Okręgowy wytyczne zawarte na s.66-67 ww. orzeczenia zignorował. Jednocześnie Sąd Apelacyjny dostrzegał, że pomiędzy treścią zaskarżonego wyroku a jego uzasadnieniem zachodzą niezrozumiałe sprzeczności. Odnośnie kredytu z (...) dotyczą one nie tylko numeru umowy kredytowej ale przede wszystkim kwoty.

O ile w pkt XIX tiret 1 przyjęto kwotę 4.000.000 zł; to w uzasadnieniu na s.24 wskazywane są kwoty 5.000.000 zł; oraz 3.000.000 zł; Z treści ww. dokumentu nie sposób wywnioskować do wyłudzenia jakiej kwoty miała zatem B. M. (1) podżegać L. S. (1). Uwaga ta odnosi się także do kolejnego kredytu udzielonego w dniu (...) Także i w tym wypadku istotna dla sprawy kwota jest rozbieżna w wyroku

(2.250.000 zł; - pkt XIX tiret 2) i jego uzasadnieniu (2.570.000 zł; - s.26). Analogicznie i w tym wypadku zachodzą różnice w numeracji umowy kredytowej. Ten ostatni problem dotyczy zresztą także kolejnych umów kredytowych dot. ww. spółki z dnia (...) a nadto samej oskarżonej B. M. (1) w zakresie dot. umowy z dnia (...) (pkt XX wyroku v. s.31 jego uzasadnienia). Jedynie marginalnie należy przy tym odnotować, że na s.97 uzasadnienia kwestionowanego orzeczenia Sąd Okręgowy myli numerację czynów do jakich się odnosi.

W rzeczywistości kredyt z (...) dot. pkt XX a nie pkt XXI. Analogicznie w zakresie podżegania L. S. (1) do wyłudzenia należy mieć na względzie pkt XIX części wstępnej wyroku a nie pkt XX. Mając powyższe rozważania na uwadze oczywistym było, że wyliczone powyżej uchybienia uniemożliwiały zaakceptowanie zaskarżonego wyroku.

Powyższe uchybienia i braki spowodowały, że Sąd Apelacyjny zmuszony był uchylić zaskarżony wyrok. W części w jakiej doszło do przedawnienia karalności czynów postępowanie umorzył a kosztami w tym zakresie obciążył – za obie instancje – Skarb Państwa (pkt 2). W pozostałej części sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania (pkt 3). Jednocześnie na podstawie art.105 § 1 i 2 kpk sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w treści zaskarżonego wyroku (pkt 1).

Przy **ponownym rozpoznaniu sprawy** Sąd Okręgowy winien

w szerokim zakresie korzystać z możliwości przewidzianych w art.442 § 2 kpk i ujawnić dowody, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku. Decyzja

w jakim zakresie instytucja ta znajdzie zastosowanie należy do sądu I instancji i jego potrzeb procesowych. Uwaga ta odnosi się przede wszystkim do osobowego materiału dowodowego. Oczywistym jest, że z uwagi na upływ czasu i naturalny proces zapominania nie należy oczekiwać, że obecnie przesłuchani dotychczas świadkowie będą w stanie wnieść coś nowego do sprawy. Dotyczy to zwłaszcza klientów banków, których wiedza na temat istotnych dla sprawy operacji finansowych ma charakter wtórny. W zakresie odnoszącym się do świadków należy rozważyć ewentualne, ponowne przesłuchanie L. S. (1), tym bardziej, że już po wydaniu zaskarżonego wyroku z dnia (...) składał on kolejne depozycje procesowe istotne również dla niniejszej sprawy w trakcie postępowania

(...) (vide: k.11658). Mając na uwadze stanowisko wyrażane przez pokrzywdzony bank (vide: np. pismo z dnia(...) na k.10966), wątpliwe jest też uzupełnienie dowodów z dokumentów. Z kolei sąd I instancji winien za to przeanalizować potrzebę uzyskania kolejnej opinii biegłego

z dziedziny bankowości i finansów. Będzie to uzasadnione jedynie w sytuacji gdy sąd meriti uzna, że nie jest w stanie sam określić wysokości ewentualnej szkody (rozumianej w sposób wyżej opisany jako rzeczywisty uszczerbek w majątku, jak i utracone zyski). Zajdzie wówczas potrzeba skorzystania

z wiedzy specjalnej w rozumieniu art.193 kpk, a jednocześnie sąd ten dojdzie do wniosku, że obie uprzednio sporządzone ekspertyzy w tym zakresie nie pozwalają na prawidłowe ustalenia faktyczne. Oczywistym jest przy tym, że to organ prowadzący postępowanie powinien finalnie zdecydować co stanowi tak rozumianą szkodę. Swoje stanowisko winien rzecz jasna przekonywująco

i logicznie uzasadnić. Jest to niezbędne nie tylko na potrzeby ewentualnego naprawienia szkody ale istotne dla kwestii kwalifikacji prawnej czynów, czy nawet wyczerpania znamion przestępstwa z art.296 kk. Po ustaleniu stanu faktycznego zajdzie konieczność wnikliwej oceny czy oskarżeni wyczerpali znamiona zarzucanych im przestępstw. W tym zakresie należy kierować się nie tylko uwagami poczynionymi powyżej ale i wytycznymi sądu odwoławczego wyrażonymi już uprzednio w uzasadnieniu wyroku w sprawie (...) Sąd Apelacyjny bynajmniej nie przesądza jakiegokolwiek rozstrzygnięcia

w przyszłości, jednakże w przypadku gdyby Sąd Okręgowy uznał,

że z jakichkolwiek przyczyn zaproponowana w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna nie jest trafna winien też pamiętać o konieczności rozważenia rozwiązań alternatywnych, które wskazano przy ocenie poszczególnych zarzutów.

Zgodnie z treścią art.435 kpk Sąd odwoławczy uchylił wyrok także na korzyść współoskarżonych D. O., G. K.

i W. S., chociaż ww. nie wnieśli środka odwoławczego, albowiem uchylił go na rzecz pozostałych współoskarżonych, których omawiane środki odwoławcze dotyczyły. Przemawiały za tym te same względy dot. kwestii winy i sprawstwa. Z kolei na podstawie art.436 kpk Sąd Apelacyjny ograniczył rozpoznanie środków odwoławczych obrońców do wskazanych powyżej uchybień, albowiem rozpoznanie w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Ta ostatnia uwaga odnosiła się do apelacji **prokuratora**

oraz **pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A.** Z uwagi na uchylenie wyroku w ww. części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji odnoszenie się do nich było rzecz jasna przedwczesne. Zaskarżone orzeczenie skazujące oskarżonych przestało bowiem istnieć. Mając jednak na uwadze podniesione zarzuty dot. wysokości kwot naprawienia szkody Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że w przypadku ponownego skazania sąd I instancji winien w tym zakresie mieć na względzie kilka elementów. Oczywistym jest, że w takim wypadku orzeczenie, o którym mowa w art.46 § 1 kk powinno uwzględniać wysokość wyrządzonej faktycznie szkody. Obowiązek naprawienia szkody dotyczy jednak tylko takiej szkody, której nie naprawiono, a sąd orzekając na podstawie art.46 § 1 kk, uwzględnić musi rozmiar już naprawionej szkody. Orzekając w tym zakresie należy zatem uprzednio sprawdzić, czy szkoda ta nie została – choćby w części – następnie naprawiona (nawet przez inne osoby), ewentualnie czy wierzytelność nie została zbyta innemu podmiotowi (sytuacje takie miały miejsce także w niniejszej sprawie - np. k.7232, 7244,7295-7310, 7320, 7349a-7349c, (...), 7380). W takim wypadku nie ma już możliwości zobowiązania sprawcy do naprawienia szkody np. na rzecz pokrzywdzonego banku, który sprzedał swojego roszczenia np. firmie windykacyjnej. Wierzytelność z art.46 § 1 kk nie przechodzi bowiem na nabywcę. W orzecznictwie podkreśla się bowiem, że obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem na podstawie art.46 § 1 kk nie może zostać orzeczony na rzecz innego podmiotu niż pokrzywdzony występujący w rozpoznawanej sprawie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13.09.2018r., II AKa 315/18). Nadto należy pamiętać, że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna, co wynika wprost z art.441 § 1 kc. Z kolei z uwagi na treść art.415 § 1 kpk wypada zaznaczyć, że jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, to nie jest możliwe (niejako ponowne) orzekanie o obowiązku naprawienia szkody, i to niezależnie od tego, czy zasądzone w postępowaniu cywilnym roszczenie zostało wyegzekwowane. Stanowisko w tym zakresie musi być należycie uzasadnione, tak by strony i ewentualnie sąd odwoławczy nie mieli wątpliwości jakie kwoty i z jakiego tytułu zostały zasądzone. Sposób wyliczenia musi być transparentny i nie może ograniczać się do ogólników jak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s.115 i 118, co słusznie podnosił m.in. obrońca oskarżonej B. M. na s.4 apelacji z dnia (...) Uwagi te odnoszą się rzecz jasna także do ewentualnego zasądzenia kosztów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Także w tym wypadku jedno szczątkowe zdanie uzasadnienia na s.119 nie pozwala zweryfikować toku rozumowania sądu I instancji. Uzasadnienie w tym wypadku musi określać nie tylko podstawę prawną ale i czynniki uwzględnione przez Sąd Okręgowy, takie jak np. wysokość wydatków poniesionych przez stronę, czy też liczbę terminów rozpraw w danej instancji.

I. P. P. G. M. Ś.